

Thiên Thần Ướt Cánh Mưa

Contents

Thiên Thần Ướt Cánh Mưa	1
1. Chương 1 : Nụ Cười Sưởi Ấm Cơn Mưa Lạnh	1
2. Chương 2 : Tình Yêu Chưa Bao Giờ Được Đáp Lại	11
3. Chương 3 : Sự Bỏ Rơi Giúp Tôi Trưởng Thành Hơn	19
4. Chương 4 : (hết)	24

Thiên Thần Ướt Cánh Mưa

Giới thiệu

Giới thiệu : truyện ngắn gồm 4 phần: -phần 1 : Nụ cười sưởi ấm cơn mưa lạnh -phần 2 : Tình yêu ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-than-uot-can-mua>

1. Chương 1 : Nụ Cười Sưởi Ấm Cơn Mưa Lạnh

Trời Hà Nội, những hạt mưa cuối thu nhẹ rơi mới yên bình làm sao. Giờ này mà được ngồi ngoài ban công và tận hưởng thì tuyệt vời. Cái sở thích ngồi nhìn những hạt mưa đang bắt nạt những dòng người vội vã kia của tôi hình như không được tốt lành cho lắm. Nhưng thôi kệ ! Ở đời này có nhiều việc mà người ta biết rõ là không tốt nhưng vẫn làm đấy thôi. Nếu trước kia ai đó hỏi tôi có tin vào tình yêu sét đánh không thì tôi chỉ cười khẩy mà lắc đầu. Tôi là Fan cuồng của hội những người ghét phim Hàn mà. Xem những bộ phim Hàn mới gặp đã yêu, tôi chỉ coi đó như 1 bộ phim hài đúng nghĩa. Nhưng... ghét của nào trời cho của ấy. Tôi đã gặp và yêu 1 cô bé ở ngay lần gặp đầu tiên.

Sáng hôm ấy , thời tiết như cố ra vẻ chứng minh cho tôi thấy là tôi đang ở giữa trời thu. Những chiếc lá vàng trên hàng xà cừ già trong sân trường rơi nhiều hơn. Còn chiều thì khác. Ông trời muốn đánh dấu 1 ngày đặc biệt khi làm 1 thiên thần ướt cánh rơi xuống trần gian hay sao ấy mà làm trời mưa to lắm. To đến mức tôi không còn thích ngồi nhìn dòng người vội vã trú mưa nữa. Có lẽ cũng chỉ có những lúc mưa to như thế này thì những chiếc xe bus mới được người ta nhớ đến, Tôi phải bon chen để được nhảy lên chiếc xe bus

tốt bụng đón khách ấy, dù xe đã trật cứng khó mà cựa quậy. Luôn là vậy, những hành khách trên xe vỗ tay hoan hô mỗi khi bác lái xe bỏ bến. Còn những kẻ xấu số chờ xe thì chỉ biết rửa thầm. Bác lái xe hiền hậu này không để cho bất cứ hành khách nào phải chịu thiệt thòi cả. Có phải tôi nên cảm ơn bác tài đó vì đã cho tôi gặp em không? Em không xinh nhất trong đám người chen lấn xô đẩy ấy. Nhưng em nổi bật nhất với 1 núm đồng tiền má trái cùng 1 nhĩ cựa cao đẹp của 1 sinh viên Hà Thành. Một cụ già sẽ bị ướm toàn thân nếu không được 1 cô gái che ô cho khi lên xe bus. Một cô gái sẽ không bị ướm nếu không che ô cho 1 bà lão lên xe. Em đã xuất hiện nhẹ nhàng như thế ấy. Em làm cho hành động nhường ghế cho em và bà lão của tôi trở lên hết đổi tầm thường khi em không chịu ngồi cạnh bà lão vì người em đã bị ướm. Dù vậy em vẫn quay ra cảm ơn tôi.

Những ai đã từng đi xe 27 chắc sẽ sớm rút ra được 1 kinh nghiệm xương máu ình là trước khi lên xe không được ăn quá no. Đơn giản là đường dành cho xe bus rất xấu nên dù bác lái xe có khéo léo đến mấy cũng không thể tránh khỏi những lần sóc khi đi qua ổ gà. Sóc đến mức mà 1 nam nhi như tôi cũng phải chao đảo nghiêng ngả. Đó là chuyện của ngày hôm qua trở về trước chứ hôm nay thì không. Không phải vì hà Nội nâng cấp đường bus, mà là vì lúc này có đôi bàn tay ướm và lạnh bám chặt lấy vai tôi. Là em đấy. Đúng! Là cô gái có núm đồng tiền má trái đấy. Em cười nhìn tôi như 1 sự trả ơn :

-anh có biết trường ĐH Hà Nội ở đâu không?

Trước kia trường đó là trường Ngoại Ngữ Hà Nội, bây giờ đổi tên thành trường ĐH Hà Nội. Tôi biết rõ vậy là vì tôi đang là sinh viên năm 2 của trường đó:

-Em làm gì mà dò đó?

-Mai em nhập học nên hôm nay đi tham quan trước hi hi

- Sinh viên năm đầu ?

-Vâng.

-Đh Hà Nội, đường Nguyễn Trãi. Ok khi nào anh xuống thì em phải xuống theo mà bám đuôi đấy!

Tôi không nghĩ là em đang nhìn tôi với ánh mắt bức bối mà không làm gì được. Chỉ là 1 câu nói đùa thôi mà.

-Ồ anh xin lỗi, tại cái miệng anh quen nói kiểu đó, khi nào đến điểm xuống thì anh bảo, anh cũng xuống đó mà.

Em cười tinh nghịch và vui vẻ đến mức tôi phải thắc mắc trong đầu là điều gì khiến em có thể cười nói vui vẻ như thế với 1 người lạ?

-em xin lỗi,tại cái mắt em quen nhìn kiểu đó , khi nào xuống anh bảo em nha. Mà anh xuống đó làm gì? Cậu cũng nhập học à? He he

-Cậu cái con khỉ ý. Anh năm 2 trường đó.

Em thân thiện với tôi cứ như 2 người bạn thân từ nhỏ làm bọn bạn tôi thắc mắc:

-mày mày, nhỏ đó là bồ mày à?

-ừh

Em xinh mà, tôi cứ nói vậy cho bọn nó ghen chơi thôi.Cầm được số điện thoại của em trên tay, tôi bước vào lớp với 200% nhựa sống. Tôi chưa yêu em. Nhưng sự thật đó sẽ không tồn tại được lâu đâu vì trước giờ chưa có 1 cô gái nào khiến tôi phải nghĩ nhiều đến thế ở ngay lần gặp đầu tiên.

Sinh viên nghèo như tôi thì việc ăn món khoái khẩu mỗi ngày là chuyện bình thường. Tại sao lại gọi là món khoái khẩu? Thế nếu không phải là món khoái khẩu tại sao tháng nào cũng mua 1 thùng. Ừ...mì tôm.Có tin nhắn tới, tôi đặt tô mì tôm xuống sàn nhà rồi chộp lấy điện thoại. Là tin nhắn của A:" anh về nhà chưa". A là đứa quái nào nhỉ? Tôi đâu có đứa bạn nào tên A đâu mà trong danh bạ lại lưu số của người này. Lại phải gỡ cái chiêu bài cũ ra để cho đối phương khỏi kêu mình khinh người:" Ắ điện thoại mình mới bị hỏng nên mất hết số của bạn bè, xin lỗi cậu là ai thế". Húp xong bát mì tôm người này mới pm lại :” em đây, Lí Bích Hải Châu , hôm nay anh nhường ghế cho em đó”. Tôi há hốc miệng, thì ra là cô bé có núm đồng tiền

má trái, tên em hay quá:" Cái tên ẩn tượng đó chứ, tại xin số xong em đi anh mới nhớ chưa biết tên em nên lưu là A, thành ra không biết A là ai". Tôi nhắc lại tên em 1 lần nữa: Lí Bích Hải Châu, thật sự là 1 cái tên hay chứ. Mà hình như chỉ có con nhà giàu mới đặt những cái tên phức tạp như thế này.Tôi lại không thích bọn nhà giàu:" em là con nhà giàu à?"em nhún tin nhanh lắm:" Anh tên gì nhỉ? Giàu mà phải đi xe bus hả anh, hu hu.mà mai anh có làm gì ở trường không?". Tôi cười 1 mình,tiếp tục hành hạ con đen trắng:" anh tên Trần Lê anh Tú, mai anh ra trường làm sv tình nguyện, hướng dẫn bọn em nhập học đó". " vậy thì tốt quá, mai anh hướng dẫn em nha, em không biết phòng nào với phòng nào hết, hôm nay vào trường rộng quá, ngơ ngác như bò lạc ý". Làm sao tôi có thể bỏ qua cơ hội này được. Đêm nay sẽ khó ngủ đây.

[color=blue]

-Anhhhh... xong rồi. hi hi mệt quá cơ

Em vừa vẫy tay tôi vừa chạy đến chỗ tôi.Em cười nhiều lắm. Nhiều đến mức tôi nghĩ rằng sẽ không có 1 nỗi buồn nào có thể phá tan nỗi những nụ cười ấy và lấy đi những giọt nước mắt của em. Tôi còn phải hướng dẫn những đứa đến muộn nhập học. Tôi bảo em đi về trước thôi, em lắc đầu:

- cùng đường mà anh, anh đưa em áo sinh viên tình nguyện đi, em muốn thử. Hi hi

Bọn bạn tôi nhìn tôi không hiểu. Thực sự tôi cũng đầu hiểu cô bé này đâu, nhưng cứ nỡ 1 nụ cười ra vẻ hiểu nhau lắm cho bọn nó mệt óc suy nghĩ. Tôi cởi áo xanh ra rồi mặc áo của mình vào. Em mặc trùm áo tình nguyện lên cái áo phong trắng mà còn rộng 1 chút. Thôi cũng chấp nhận được.

-thằng Tú hơi nách đấy em

Câu nói đùa của thằng bạn làm em cười khúc khích:

-em có zề xô la này... anh tú dùng không. Hi hi

Bọn này thật quá đáng, em cũng lại vào hòa với bọn nó trêu mình chứ.Em vung văng cái lá cờ đuôi nheo trên tay rồi chạy lăng quăng, gặp mấy đứa cùng tuổi mà em nói cứ như em là sinh viên lão làng của trường không bằng. Một buổi đến tận 11h trưa mới xong. Tôi cùng em bước ra cổng trường.Nặng 1 chút... tôi muốn rủ em uống 1 cốc mía đá mà không thể mở lời. Đành thôi vậy, đã đi ra cổng trường rồi. Bỗng em dừng lại và quay sang hỏi tôi:

-đi uống nước mía anh nhé, em khao, coi như cảm ơn vụ hôm qua và hôm nay.

Tôi bất ngờ nhìn em quên cả gạt đầu. Em cười xoay người tôi về hướng quán nước mía rồi đùn tôi đi:

- Anh dẫn đường đi.Em bám đuôi anh nè, hi hi.

Tôi còn biết làm gì nữa, những gì xảy ra ngày hôm nay thật đẹp hơn cả giấc mơ của tôi hôm qua.

-anh có tin vào thiên thần không?

Tôi nhún mày nhìn em khuấy cốc mía đá. Thực sự mà nói, những câu hỏi vớ vẩn thế này đối với tôi chẳng khác gì những bộ phim Hàn lãng xẹt kia. Tôi chả thể hiểu tại sao lại có nhiều người tin có thiên thần thế. Sao họ không thực tế hơn nhỉ?

-làm gì có.

-Có đấy anh , vào ngày nhất định trong năm, thiên thần sẽ rời khỏi xứ sở thần tiên mà đi lấy nhựa sống ỳnh. Nếu không may gặp trời mưa , cánh sẽ bị ướt rồi tan ra, không bay được nữa.

-Thế là rơi xuống đất chết à?

Tôi giả vờ hứng thú với câu truyện em vừa nói. Em nhiệt tình lắm:

-cũng gần như thế anh, nhưng không chết. thiên thần sẽ phải sống ở kiếp trần gian này để chờ cánh mọc ra trở lại mới có thể bay về .

-Em có vẻ thích đọc mấy thứ truyện đó nhỉ?

-Em không những thích đọc mà còn viết ra chúng nữa cơ?

-Ồ , cũng hay nhỉ?

-Anh muốn đọc 1 ít không? Em đưa cho, hi hi

-Có chứ! Hối thừa

Em đưa tôi 1 tập giấy A4, trên đó toàn những chữ là chữ. Nét chữ em rất đẹp, và cũng rất riêng. Chắc không ai có thể bắt trước được chữ em đâu.

-anh mang về được không?

-Được chứ! Hối thừa. Ha ha

Em còn viết cả nhật kí nữa. Đúng là con gái thừa hơi nên bày vẽ.Tuy không hiểu em là người như thế nào, nhưng tôi cũng cảm nhận được rằng đằng sau khuôn mặt luôn luôn cười kia là 1 trái tim buồn. Tôi uống 1 ngụm nước mía. Ngọt... Tôi không nghĩ nó sẽ ngon nếu thiếu vị của quả quất như cốc em. Em chợt lấy cái ống hút thổi ừng ục vào cốc của tôi. Sự việc xảy ra quá nhanh nên tôi không kịp phản ứng. Mà cũng chẳng ai nghĩ em sẽ làm thế mà phản ứng. Tôi ngơ ngác nhìn em, còn em cười tinh nghịch. Không phải nói cũng biết mọi người xung quanh nhìn bọn tôi như thế nào. Những ánh mắt của họ như muốn nói với nhau rằng :” chúng nó là người yêu của nhau đấy”. Tôi chẳng thêm để ý họ làm gì. Em nói:

-Anh có dám uống hết cốc nước mía đó không?

Chẳng cần em phải khích tôi cũng định uống nó cho hết. Uống hết có làm sao đâu, có chết được đâu. Không những không chết mà lại làm sống lại 1 trái tim đã chết lâm sàng bấy lâu nay.

Lên xe bus. Rõ ràng còn ghế mà em không ngồi. Em thích khoe chân cứng thì phải.

- Ăn cơm xong nhắn tin cho em được không?

- Tất nhiên. 8h nha

Em nhăn mặt.

- Sao? Anh làm gì mà ăn muộn vậy?

-Anh thường đi qua sân bóng xem bóng rổ rồi mới về nấu cơm.

-Ồ, anh cũng chơi bóng rổ à?

-Sao lại cũng, anh không chơi, anh chỉ xem thôi.

-Tại sao thế anh?

Tôi bắt đầu thấy hình như em xâm phạm đời tư quá thì phải. Cái quan trọng ở đây là tôi rất ngại nói ra lí do.

-có cần thiết không ?

-Không cần lắm nếu anh không coi em là bạn. Còn là bạn bè thì nên chia sẻ.

Đúng là dân nhà văn có khác, rất thích bắt bẻ người ta.

-tại anh thấy mình không đủ khả năng, anh vụng về lắm. Mới lại mỗi lần đứng trước đám đông là anh lại mất tự tin, thành ra không làm ăn được gì cả.

-Hì, lại còn có cả chuyện đó nữa à. Em sẽ tìm cách giúp anh .

-Vì sao?

Em quay ngang cười 1 cái nói:

-Hối hớ, vì chúng ta là bạn, là bạn thì phải giúp đỡ nhau chứ.

-Thế quá bên xe bus có giúp nhau được không?

Em vội ngó nghiêng còn tôi thì bịt miệng cười. Đã đến bên hôm qua tôi gặp em mà em không xuống. Em quàng quàng vớ cái túi xách lao ra như 1 mũi tên. Tôi cố ý trêu ngươi kéo cái túi lại làm em suýt nữa xuống trễ. Xuống rồi em như cú đâm dọa tôi rồi cười. Phải công nhận em cười nhiều thật.

[color=blue]

Cười và ngáp có tính lan truyền. Nhìn những nụ cười bên cạnh núp đồng tiền má trái ấy làm tôi cũng muốn cười được như em. Em cho tôi thấy cuộc sống của tôi bấy lâu nay quá tẻ nhạt, quá vô vị. Và đã đến lúc thay đổi. Thay đổi những cái xấu chứ không phải thay đổi những tính tốt. Thế cái hành động bỏ ăn bỏ ngủ để đi xem bóng rổ là tốt hay xấu nhỉ. Tôi yêu bóng rổ lâu rồi. Cũng có thể gọi là 1 tình yêu sét đánh : tình cờ xem bộ phim “ Bộ lạc bóng rổ ” ,rồi chết mê chết mệt cái môn thể thao chơi bóng bằng tay này. Tôi xem bóng rổ trên các kênh thể thao nhiều hơn xem những bộ phim truyền hình. Tôi mua , dán ảnh các ngôi sao bóng rổ nhiều hơn những ngôi sao ca nhạc. Yêu là vậy nhưng tôi không chơi môn thể thao này. Đã có lúc tôi thử cầm trái bóng và tập luyện. Sau đó xem những pha bóng biểu diễn của danh thủ tôi thấy mình thật chẳng khác gì đứa trẻ con đang tập đi...đến bao giờ tôi mới đuổi kịp trình độ của họ. Suy nghĩ đó khiến tôi nhanh chóng bỏ cuộc và đập trái bóng đi.

Tình yêu bắt đầu từ đâu? Từ hai người trên 2 bán cầu của trái đất. Từ 2 người vô tình gặp nhau trong công viên. Hay từ 2 đứa bạn thân. Vậy có khi nào tình yêu bắt đầu từ anh trai nuôi và em gái nuôi không?

- Anh!

-Ơi em!

-Anh dễ thương lắm, lại hay bảo vệ em, anh làm... anh trai em nhé.

Em khựng lại hay lòng tôi khựng lại? Không lẽ 4 tháng qua em vẫn không hiểu lòng tôi sao? Những hành động , những câu nói của tôi dành cho em đều thể hiện là tôi yêu em mà.Ồ cuộc đời này đâu có niềm hạnh phúc lớn lao nào đến với ta 1 cách dễ dàng. Để làm người yêu em, biết đâu tôi phải học cách làm anh trai nuôi của em trước. Nghĩ được như thế, nên tôi vui trở lại. Tôi hỏi đùa:

-làm anh trai có lợi lộc gì không?

-Có chứ anh. Thứ nhất là trong 2 anh em ta thì anh là đẹp trai nhất nè. Anh có thể bắt nạt , làm tình làm tội người yêu của em gái nè. Anh còn có thể cắm những đứa bạn của em gái nữa

Nói vậy sao mặt em vẫn buồn thế.

-ô kê

-chắc em phải tốn nhiều trang nhật kí cho ngày hôm nay.

- sao em rảnh vậy?

-Rảnh đâu. Em muốn ghi lại nhưng khoảng thời gian ngắn ngủi.

Bờ hồ hôm nay thật đẹp, Những mảnh vụn của mặt trời trôi lênh bênh trên mặt nước khiến trong lòng tôi cảm thấy yên bình. Cũng nên kết thúc một ngày chạy nhảy khắp Trảng Tiền mà chỉ mua 2 cái kem. Em ăn từ đó đến khi về đến của phòng em mới xong 1 cái. Em kêu tôi vào phòng. Đây không phải là lần đầu tiên tôi vào phòng em. Có chăng là chỉ là lần đầu tiên tôi vào phòng em buổi chiều tối thôi. Lần nào tới đây tôi cũng thấy có mùi khó chịu của thuốc tây, mà nhìn quanh phòng không thấy đâu cả. Sở dĩ tôi phát hiện ra là do khi còn nhỏ tôi hay ốm yếu, uống nhiều thuốc tây đến nỗi dị ứng.

-Hôm nay vui anh nhỉ?

Câu hỏi lạc đề của em làm tôi dừng bước khi đang định đi ra bắt xe bus về nhà.

- Thì vui. Hôm nào đi chơi cũng vui mà. Nhưng sao?

- Không sao cả. Em và anh đều vui đúng không?

Anh không vui, vui sao được khi bị em bắt làm anh trai nuôi trong khi anh muốn làm bạn trai em. Tôi vẫn tỏ vẻ bình thường:

-Ừ, anh về nhé!

-Vâng, anh trai về cẩn thận nha. Hôm nay chạy nhảy nhiều quá nên chắc anh cũng mỏi chân. Em ra lệnh cho anh không được nhường ghế cho em kute nào nữa , biết chưa?

-Rồi . em vào ăn cơm đi. Khi nào về đến nhà anh sẽ báo.

Tôi mỉm cười quay đi. Bịch...Tiếng 1 vật nặng rơi làm tôi quay người lại 1 lần nữa. . . Em đâu ? Em đang nằm dưới sàn nhà. Sự thật này làm tôi bủn rủn chân tay. Tôi chỉ còn biết chạy đến và lo lắng đỡ em dậy. Mặt em tái mét không còn 1 giọt máu.

-Hi hi, anh sợ lắm đúng không? Ha ha

Tôi tròn mắt nhìn em nhe răng ra mà cười. Tôi bực lắm khi biết đó chỉ là trò đùa. Bởi vì em đã làm tôi sợ hãi đến tột độ.

- Em làm cái trò gì thế, em có biết anh bị yếu tim không?

- Hi hi, anh lo cho em lắm đúng không?

Tôi bực mình dứt tay em ra rồi bỏ đi về thẳng. Nghĩ đến khuôn mặt tái mét của em tôi lại thấy thót tim. Em cũng tài ghê, làm được khuôn mặt không còn chút máu kiểu đó.

Làm anh trai nuôi không dễ như tôi vẫn nghĩ.Cái lần hai đưa đi lên chùa Tràm thì em nhét 1 đồng thức ăn vô ba lô rồi hất hàm cho tôi xách.Nghe đâu khối lượng cái balô này vào cỡ trên dưới 10kg thôi ấy mà. Lúc đầu thì không sao, về sau đi nhiều mỏi quá, kêu em dừng chân nghỉ thì em bảo:

- Cảnh ở đây đẹp quá, chúng mình đi chưa được 1 nửa. Nếu nghỉ nữa thì đến tối chắc không tham quan được hết. Thôi anh cố gắng đi.

Cố gắng. Ngon nhỉ? Em chỉ biết nói thôi chứ để em đeo thử xem có dám nói 2 từ cố gắng nữa không?

Sức chịu đựng của con người có hạn thể nhưng hình như em không hiểu điều đó thì phải. Cái hôm 2 đứa tổ chức ăn tất niên... Nói thẳng 1 câu là toàn bộ công việc đều là tôi làm. Từ khâu đi chợ mặc cả, mua đồ nhậu, đến khâu nấu nướng, rồi ngay cả khâu dọn dẹp bãi “ chiến trường” cũng đều là 1 mình tôi phụ trách.Mỗi khi bức xúc định ý kiến thì em nói:

- Em gái còn nhỏ, anh trai làm giùm em gái nha!

Nói xong câu đó thì tôi cũng xuôi xuôi được 50% rồi. Đến khi em đấm vai ấy cái và chớp chớp mắt cười dễ thương thì tôi chỉ còn biết ngoan ngoãn mà sĩ gái thôi.

Chưa hết. Trước hôm Valentin em pm cho tôi với nội dung cực sốc: “ Mai chúng ta bán hoa hồng kiếm tiền đi Bát Tràng đấy, anh ngủ sớm nha”. Tôi có biết buôn bán gì đâu, tự nhiên không biết em nghĩ đâu ra cái cách hành xác này. Nhờ may buôn bán thua lỗ thì có phải là mua dây buộc mình không? Nói vậy thôi chứ tôi làm sao dám bảo không làm. Vì đọc nội dung cái tin nhắn đó là mệnh lệnh chứ đâu phải nhờ vả. Thế là 4h em đã gọi cho tôi làm chuông kêu ầm ĩ. Em nói phải đi sớm thì mới lấy được hoa tươi. Tôi mắt nhắm mắt mở theo em ra tận Tân Lập. Lúc ông chủ nói hết hoa tôi mừng không tả. Một lúc sau ông ta lấy được hoa ở đâu ý làm tôi méo mặt.

Ngồi nài nỉ nín kẻo những thằng con trai đại gái vào ngày này có vẻ dễ hơn bình thường. Chả thế mà chưa đến 4h chiều chúng tôi đã bán hết hoa và kiếm tiền. Hi lời 320k, cũng là 1 con số không nhỏ chứ nhỉ? Cả hai hí hửng vì đi Bát Tràng sẽ không phải bỏ tiền túi ra. Em còn đang cười toe toét thu hàng thì tôi lấy 1 bông hoa hồng đẹp nhất mà tôi đã dấu ngay từ khi chọn hoa để tặng em. Tôi thấy em có vẻ vui, Tôi định bồi thêm 1 câu “ làm bạn gái anh nhé” nhưng tiếc rằng trước khi đi tôi chưa ăn gan trời. Đành nuốt câu đó trở lại tim. Cũng thật hên vì không nói câu đó khi mà em nhú mày giật phăng bông hoa kêu:

- anh lãng phí quá, bán đi có phải được thêm tiền không?

Thế rồi em khích mấy câu cho gã đang đi cùng bạn gái mua bông hoa đó. Không hiểu con người kia có trái tim làm bằng sắt hay bằng đá mà có thể hành động thế. Dù gì cũng là tấm lòng của tôi mà.

Cả hai định đi về thì thấy 1 bé gái mặc quần áo phong phanh giữa mùa đông đang nài nỉ 1 ông khách lịch sự mua vé số. Bà vợ đi cùng buồn sông 1 câu:

- Hôi quá, dơ quá, đi ra chỗ khác đi, tao thiếu gì tiền mà phải mua cái đó của mày nữa.

Rồi người đàn ông kia quay ra đẩy cô bé ngã lăn ra đất. Đã thế 2 người đó còn không thèm nhìn cô bé có bị sao không, bước 1 mạch lên chiếc ô tô đen bạc tỉ. Tôi nhìn bọn họ đi mà không thể làm gì. Những người nghèo hèn như chúng tôi hình như đã mặc định là bị mất quyền công dân. Em nhìn tôi vẻ lo lắng, rồi lại nhìn cô bé. Em bước đến chỗ cô bé nhặt giùm những tờ vé số rơi *** trên đường. Chân cô bé bị quệt xuống đường nên xước 1 vết dài tứa máu. Trời rét căm thế này thì 1 vết thương nhỏ cũng đau vô cùng. Em lấy chiếc áo của mình khoác lên cho cô bé rồi đưa cho cô bé 1 cái tẩm gì đó. Tôi cúi xuống lấy giẻ buộc chân cho cô bé khỏi chảy máu:

- Châu, hay là chúng ta tặng cô bé số tiền mà chúng ta kiếm được hôm nay?

- Không, số tiền đó là tiền chúng ta nhọc công lao động mới có, chúng ta đã quyết định số phận của chúng là phải dùng cho việc đi Bát Tràng mà. Còn cô bé này thì em đã có cách giúp.

Tôi thấy những tia sáng từ trong mắt em cùng với những tia đau đớn từ mắt cô bé bán vé số. Em có chắc giúp được cho cô bé không khi mà cả 3 chúng ta đều là những người nghèo. Em mua cho cô bé bán vé số 1 bắp ngô làm cô bé cảm ơn rồi rít. Em với tôi bước về mang lòng cùng 1 tâm trạng.

- Anh ghét nhà giàu lắm đúng không?

- Tất nhiên, em đã nhìn thấy những hành động của chúng rồi đấy. Không chỉ một lần. Anh đã từng nhìn thấy cả chục lần như thế rồi.

- Vâng, em cũng thấy ghét, nhưng không phải là tất cả, chắc chắn sẽ còn đâu đó những người giàu tốt bụng anh nhỉ?

-Ừm, còn chứ, trong những cuốn truyện cổ tích ấy.

-Anh có vẻ không đội trời chung với họ. Cũng may em không phải người giàu, nếu không sẽ không được làm bạn với anh.

- Đồ ngốc, em mà là người giàu thì vẫn là 1 người tốt thôi, bản chất con người mới là cái phân biệt tốt xấu.

Cuộc nói chuyện của bọn tôi dừng lại ở câu :

- Thứ 7 này đi Bát Tràng đấy anh nhé!

Em bước vào nhà còn tôi quay lại bắt xe bus về phòng.

Tôi thật không dám nhớ lại cái cảnh đi chơi lần trước cùng em. Tôi phải vác cái 3 lô nặng trĩu, lần này có phải như vậy không nữa.Hi.Thật may mắn là lần này em mang theo rất ít đồ. Chúng tôi có đi qua 1 cửa hàng lưu niệm. Cửa hàng lưu niệm thì ở đâu chả có. Quan trọng là ở đây có một món hàng rất đẹp. Ngay cả 1 con người thô kệch như tôi cũng thấy nó đẹp mê li.

- Con thiên thần bằng thủy tinh kia tinh xảo và đẹp quá anh.

- Ồ ha. Xem giá niêm yết đi.

Em hí hửng nhìn xung quanh 1 lượt. Khuôn mặt xụ xuống quay ra :

- Không có giá anh.

- Sao lại thế được, em xem lại đi.

- Không phải xem lại, con thiên thần đó chỉ trưng bày ra thôi chứ không bán.

Một giọng nói của 1 người đứng tuổi vang lên ngay sau lưng chúng tôi. Em quay ra hỏi:

-Tại sao lại không bán hả bác?

-Vì nó được 1 cậu thanh niên đặt làm duy nhất 1 con. Cậu ấy trả giá rất cao để không có con thiên thần nào như thế nữa. Chiều tối nay cậu ấy sẽ đến lấy.

Cả tôi và em cùng đặt ra câu hỏi :

- Cậu ấy trả bao nhiêu vậy.

-10 triệu

Một cái giá làm tôi giật mình. Sao lại có kẻ thừa tiền làm những trò này nhỉ? Em cứ quỳn luyến con thiên thần đó. Nhưng biết làm sao giờ? Nó quá max, lại còn là thứ độc nhất vô nhị nữa. Nhìn nó thêm 1 lúc rồi Em tỏ vẻ không có gì kéo tôi đi tiếp. Em sao dấu được tôi. Em rất thích thiên thần, móc khóa cặp của em là hình 1 con thiên thần màu hồng, chiếc áo em đang mặc sau lưng cũng có hình 2 con thiên thần đang hướng về phía ánh sáng huyền ảo... vậy thì sao em lại không tiếc 1 con thiên thần làm bằng thủy tinh đẹp đến vậy được chứ?

Em nói muốn chạy đua, tôi bĩu môi nói em sao mà chạy thắng nổi tôi. Em lắc đầu nguây nguẩy nói thử sẽ biết. Tôi phải đeo cái ba lô chấp em chạy trước 1 đoạn dài. Tôi lấy sức đuổi theo em rồi cũng vượt được em. Ham mê chiến thắng, tôi chạy cố 1 đoạn rất xa mà không thèm nhìn lại. Em sao có thể đuổi kịp tôi được? Đến khi chắc chắn nắm phần thắng trong tay tôi mới quay lại và thấy em đang nằm trên đường. Tôi cười, đi ngược lại :

-Thôi nào. Đừng đùa nữa.

Tôi cảm thấy bất an vì em không cự quạ. Chẳng phải lần trước em cũng dùng trò này để đùa tôi sao?

- Không dậy là anh đi trước này.

Tôi giả vờ quay đi .Vẫn không có 1 phản ứng gì từ em. Tôi vội chạy đến đỡ em dậy. Đây không phải 1 trò đùa: khuôn mặt em trắng bệch không tí máu, toàn thân em mềm nhũn... Tôi bế em chạy như điên đến 1 chiếc xe taxi chở em đến bệnh viện cấp cứu.

Ngồi chờ ở cuối hành lang, tôi cầu cho em đừng gặp mệnh hệ gì. Tôi rất sợ, vì sao thì tôi không rõ. Em bước ra cùng ông bác sĩ già làm tôi như vừa được bỏ tát phẩy cho vài giọt cam lộ. Tôi lao đến nắm lấy tay em. Ồ, chính là em đây mà:

-bác sĩ, cô ấy bị sao vậy?

Bác sĩ cười:

- Không sao cả, chỉ là học tập nhiều quá nên suy nhược cơ thể thôi.

Lạy trời, tôi vui đến mức suýt nữa thì nói yêu ông bác sĩ đó. Em chạy vào phòng lấy đồ bị quên trong đó. Ông bác sĩ nhìn tôi :

- Cô bé tốt hơn những gì cậu nhìn thấy đấy.

Ông ta nói 1 câu đó rồi bỏ đi để lại cho tôi 1 dấu hỏi to đùng trên trán.

Tôi đưa em lên xe về trước còn tôi nói có việc phải làm, sẽ về sau. Trời cũng bắt đầu xế chiều rồi. Tôi quay lại quán lưu niệm đó chờ cậu khách bỏ cả chục triệu kia thương lượng. Đúng là điên rồi! tôi làm gì thế này? Thương lượng cái gì? Tôi đào đâu ra ngần ấy tiền mà đòi thương lượng. Cậu ta đã chịu bỏ từng ấy tiền ra thì đời nào chịu hòa vốn. Ấy vậy mà tôi vẫn kiên nhẫn chờ.

Một chiếc xe con màu đen lăm lăm tiến về phía cửa hàng. Cũng không có gì đáng nói nếu như đó không phải là 1 cậu nam được ông chủ cửa hàng chạy ra đón tiếp. Có khi nào cậu ta chính là người bỏ ra món tiền lớn ấy để đặt làm một món hàng lưu niệm ? Cậu ta tiến về phía con thiên thần trong tủ kính rồi gật gật ra về hài lòng. Không còn nghi ngờ gì nữa... chính là cậu ta.

Tôi mạnh dạn đi vào trong khi ông chủ quán đã đi vào trong.

-Cậu là người đặt làm con thiên thần này ư?

Cậu ta quay ra nhìn tôi, lúc này tôi mới nhìn gần. Khá đẹp trai với cái mũi thẳng dọc dừa, đôi mắt sáng trên làn da trắng của con nhà giàu.

-Phải rồi, cậu thấy đẹp không?

-Đẹp lắm.

-Ừ, tôi định làm tặng em gái tôi đấy. Mà ông chủ cửa hàng bảo có người chờ từ chiều để gặp tôi hỏi mua con thiên thần này. Là cậu chẳng?

Tôi hơi quê. Nói mua cho oai chứ tiền đâu mà mua.

-Cũng không hẳn.

-Sao lại không hẳn, cậu định trả giá nó bao nhiêu?

Cậu ta có vẻ khó hiểu nhìn tôi.

-cậu có thể bán trả góp không? Hiện tại tôi không có đủ tiền.

-Ồ, cậu làm tôi ngạc nhiên quá. Một món hàng lưu niệm cũng phải trả góp. Thế cậu định tặng ai?

-Bạn gái tôi... à không phải... em gái nuôi tôi nhưng tôi đang định tỏ tình với nó. Nó rất thích con thiên thần này mà không mua được. Nên ...

Cậu ta bắt đầu hiểu ra sự việc. Nghĩ 1 hồi mới nói:

-Nếu tôi bán cho cậu thì 2 người sẽ thành đôi chứ?

-Tất nhiên... Mà sao cậu nói thế. Cậu định cho tôi mua trả góp thiệt à.

-Ừ. Em gái tôi bị bệnh. Tôi nghĩ cũng là do bố mẹ tôi ngày trước lặn lội trên thương trường thì không tránh khỏi những việc xấu. Tôi đang cố gắng làm nhiều việc thiện để giảm tội ác cho gia đình. Tôi có nhiều dịp tặng em gái món quà khác. Hơn nữa con thiên thần này lại có ý nghĩa lớn với cậu như thế.

Tôi mừng khôn tả. Mà khoan đã, cậu ta định đưa ra mức giá là bao nhiêu vậy?

-Cậu định bán bao nhiêu? Có thể tôi sẽ phải trả trong 1 năm...

Cậu ta cười:

-10 ngàn đồng. Tôi không cho cậu trả góp. Khi nào cậu đủ tiền thì mua.

-10 ngàn đồng ư?

-Tôi có nghe lầm không đây? Người đi ô tô đen như cậu ta mà cũng xài 10 ngàn lẻ ư?

-Mắc quá à?

-Không! Cậu định tặng tôi à?

-Không đời nào. 10 ngàn là 10 ngàn. Tôi là người kinh doanh, sao có thể cho không ai cái gì.

Tôi lấy ra mười ngàn vuốt lại cho phẳng xong mới đưa :

-Cậu có thể cho tôi biết tên không?

-Không cần biết tên đâu. Tôi và cậu chắc gì đã gặp nhau nữa. Thôi tôi có việc quan trọng phải đi bây giờ. Chúc cậu thành công với cô em gái nuôi.Đừng để con thiên thần của tôi không hoàn thành nhiệm vụ đó.

-Cảm ơn cậu. Nếu có dịp, tôi sẽ trả ơn này.

-Ơn huệ gì. Bác chủ quán ơi.

Ông chủ quán cũng là nghệ nhân làm con thiên thần đó lật đật chạy ra.

-Bác gói con thiên thần này lại đưa cho cậu này. Tôi bán cho cậu ấy rồi. Bác nhớ lời hứa nhé. Không được làm 1 con nào tương tự như con này đâu.

-Cậu yên tâm. Tôi làm nghề này cả mấy chục năm rồi phải giữ chữ tín chứ.

-Ok. Thế thì chào bác . Tôi có việc phải đi bây giờ. Cậu cũng về đi kẻo muộn.

Cậu ta bỏ đi để lại trong tôi 1 ấn tượng tốt. Cái quan niệm trước kia của tôi hình như cũng có chút thay đổi : Không phải người giàu nào cũng xấu. Hình như ở tầng lớp nào cũng có người tốt người xấu thì phải. Cuối cùng tôi cũng đã về đến nhà. Không phải hơi mệt mà là quá mệt. Nhưng phải thừa nhận là hôm nay tôi rất vui. Vui vì được gặp 1 người tốt. Vui vì đã có được con thiên thần đó.

Tôi vẫn chưa thể nào đủ tự tin để chơi bóng rổ, đến khi em lôi tôi ra sân tập công cộng . Em nói thế này:

-Anh mà không thử biểu diễn em xem... em sẽ bo xì anh đấy

Em hiểu tôi hơn chính con người tôi hiểu về mình. Tôi bất giác cầm trái bóng rổ lên và xoay trên tay như thường ngày tôi vẫn đùa nghịch với nó. Em chống cằm chăm chú nhìn lắm. Chẳng biết có hiểu gì không mà có vẻ thích thú thế.

-Em thấy anh xoay bóng đẹp mà. Tuy không biết gì về bóng rổ nhưng em tin anh sẽ thành công. Anh tập luyện hàng ngày nha.

-Anh không thể tập luyện đâu...

Tôi nhăn nhó nói chưa xong thì em đã cười khanh khách cướp lời.

-Anh bị “ bắt lực “ à?

-Bắt lực cái đầu em đấy. Anh thấy mình không thể kiểm được cái gì nếu đi theo cái trò này.

Tôi thấy hơi bực mình.

-anh chơi bóng rổ vì anh yêu nó, vì nó là niềm đam mê của anh chứ không phải vấn đề anh có kiểm soát được từ nó cái gì không. Anh mà không dám làm điều mình thích thì chính em là người coi thường anh.

Giọng em cũng bực bội chẳng khác gì tôi. Tôi đành xuống nước:

-thôi được rồi. từ ngày mai anh sẽ tập bóng rổ. Được chưa?

-Không phải thế. Anh tập vì anh thích nó chứ không phải vì em .

-Ừ anh cũng muốn tập từ lâu rồi mà nhưng hơi ngại. Người ta thấy mình tập dở sẽ cười.

Em nhìn tôi như vật thể lạ:

-Cười cái gì chứ, ai mà chẳng có bước khởi đầu, nếu anh ngại, từ ngày mai em sẽ tập bóng cùng anh.

Tôi sáng bừng mắt lên. Thật câu nói của em chưa từng xuất hiện ngay cả trong cơn mơ của tôi.

-Thật chứ

Em hứ 1 cái :

- Đừng tưởng bỏ, em là con gái, không thích hợp với cái môn thể thao này, với lại em không thể chạy nhảy nhiều nên em tham gia chỉ mang tính chất cổ vũ anh thôi. Em vẫn sẽ mặc quần áo của cầu thủ bóng rổ cho nó khí thế.

-Được vậy cũng tốt lắm rồi.

Đầu óc tôi như đang trên mây. Rồi tình cảm của tôi và em sẽ nhanh chóng phát triển thành tình yêu à xem. Không lâu nữa đâu.

Em nói đúng, con gái yếu quá. Chiều đó Em mới tập được 1 tí đã thở dốc. Chiều tối tôi đến phòng em nấu cơm ăn mừng . Thích thì ăn thôi chứ thiếu gì lí do. Nếu cần 1 lí do thì cứ cho là ăn mừng tôi đã dám bước ra sân tập để tập bóng đi. Tôi đang nấu cơm thì có 1 chiếc xe ô tô đến đậu ở ngoài phòng em. Hai người bước ra, có vẻ là vợ chồng. Trông khuôn mặt em lúc này tự nhiên trắng bệch. Tôi thì không ưa 2 những người giàu nên chỉ chào 1 tiếng thôi. Em chạy ra nói:

- Tiền nhà tháng này con vẫn chưa có, vài bữa nữa con trả 2 bác được không ạ? Hai bác tốt bụng cho con khất nha!

Thì ra là chủ nhà phòng trọ. Đúng là bọn nhỏ nhen mà. Em nợ tiền phòng mới quá vài hôm mà đã đòi, kiểu này chắc bọn họ cũng chẳng cho em nợ thêm “vài hôm” đâu. Không. Cái cảnh tôi đang thấy lại hoàn toàn trái ngược. Không phải là ánh mắt hằn học như tôi đã nghĩ. Không phải là những câu nói hách dịch như tôi từng nghe. Em đang đùn 2 người họ vào lại chiếc xe ô tô đắt tiền đó, còn họ nhìn em bằng ánh mắt chịu mến lạ thường. Xem ra tôi đã tìm thêm được 2 người giàu tốt bụng nữa.

Hôm sau em rủ tôi về Hà tây quê em. À phải nói Hà Nội 2 mới đúng chứ. Nhà em cũng chả khá giả hơn nhà tôi là mấy. Căn nhà hai tầng nhỏ dựng trên nền đất sỏi. Bố mẹ em không nói chuyện với tôi nhiều, cũng nói chuyện với em rất ít. Hình như trong gia đình em có vấn đề gì đó. Tôi cùng em quay lại Hà nội khi những ánh nắng cuối cùng vừa tắt.

2. Chương 2 : Tình Yêu Chưa Bao Giờ Được Đáp Lại

Cũng đã hơn 1 năm quen em rồi. Tôi không nghĩ rằng tôi có thể tiếp tục nuôi cái tình yêu đơn phương này mãi được. Tôi phải cho em biết thôi. Những buổi tập bóng cùng em như càng chứng minh em cũng yêu tôi. Vậy tại sao tôi phải làm ông anh trai bất đắc dĩ nữa. Em có biết tôi khó chịu lắm khi ở trong cái thân phận đó. Cũng đến lúc tình yêu trong tôi đủ mạnh để thắng nỗi sợ nhút nhát. Ngày Valentin này tôi sẽ tặng em con thiên thần thủy tinh ấy cùng với lời yêu.

Em như viên kim cương dưới đáy bể , có những lúc như gần chạm được vào viên kim cương ấy thế mà khoảng cách còn xa vời quá. Hơn 1 năm qua tôi những tưởng mình đã hiểu được em rồi, nhưng thực tế là tôi chưa 1 lần hiểu nổi em.

-Lạnh quá anh ha, chúng ta không đi buôn hoa hồng nữa thì tiền đâu mà đi chơi?

Em xoa xoa đôi bàn tay còn đầu thì thụt sâu nhất có thể xuống cái cổ áo long. Trông em lúc này thật dễ thương. Tôi cười nhẹ lắc đầu:

-vì anh có chuyện quan trọng muốn nói. Em cũng biết rồi đấy!

-Biết cái gì cơ? Mà em không thể đứng đây để tiếp nhận cái chuyện quan trọng đó được đâu. chúng ta vào quán chè nóng vừa ăn chè vừa nói chuyện nha anh.

Em túm lấy tay tôi rồi đung đưa nắn nỉ như con nít vò quả mẹ. Tôi đã nói to là ừ rồi mà em còn ghéech mũi lên hỏi lại :

-Sao ạ anh?

Tôi giật cái bịt tai của em ra , hét thật to vào tai em:

-Anh bảo là ai ăn ít dễ phải trả tiền.

-Ừ ! anh muốn em điếc hay sao ?

Em nhăn mặt quay ra lườm tôi, sau đó nhanh chóng cười ngay:

-anh xác định đi, em có thể ăn chè nóng trừ cơm đấy.

Không khí ở đây không lãng mạn để tỏ tình cho lắm khi mà từng dòng người qua lại huyên náo. Nhưng từng phải thừa nhận 1 điều là ở đây ấm hơn ngoài đó. Em ăn 2 cốc chè nóng 1 cách không thể ngon lành hơn. Tôi bất ngờ đặt con thiên thần làm bằng thủy tinh hôm bữa lên bàn , trên tay nó cầm 1 miếng socola. Tôi nhìn em mỉm cười.

-Sao anh có được con thiên thần đó, trời ơi, lẽ nào là anh đặt người ta làm?

-Không, anh không thể bỏ cả chục triệu ra để đặt làm nó được. Hôm đó anh đã ở lại để gặp người đã đặt làm con thiên thần này. Em biết không? Người đó chỉ bằng tuổi anh thôi, rất hào phóng và tốt bụng. Chính

cậu ấy đã tặng anh con thiên thần này khi anh nói lí do. Chắc cậu ấy là người giàu tốt duy nhất còn sót lại trên thế gian này.

Tôi nói 1 thôi 1 hồi không cho em chen ngang.

-lí do là gì mà khiến người ta đổi ý được vậy anh?

-Ừ đó cũng là điều anh muốn nói với em ngày hôm nay.

Tôi nhìn thẳng vào mắt em:

-Anh không muốn làm ông anh bắt dĩ nữa... Hãy cho anh quan tâm và yêu em mỗi ngày nhé... Hãy làm bạn gái anh nhé.

Tôi thấy dường như em vui lắm. Nhưng nó vụt qua rất nhanh. Nhanh đến mức tôi nghi ngờ vào những gì đôi mắt mình nhìn thấy. Đôi mắt em nhanh chóng nhú lại làm tôi cảm thấy hơi sợ hãi. Tiếp đó em làm tôi sợ hãi, hụt hẫng đến tột độ:

-Ồ... nhưng mà em có người yêu rồi...

Câu nói ngắt quãng của em đã ngắt ruột tôi ra làm từng khúc. Câu nói đó sao mà vô tình ... sao mà lạnh lùng thế. Nó khiến cái giá lạnh ngoài kia chẳng thấm vào đâu. Cũng không thể hiểu tại sao tôi có thể trở trên hỏi em một câu như thế này:

-Em có bao giờ? Sao em không nói cho anh biết? Em không yêu anh ư?

Tôi nói hơi to trong lúc bức xúc. Mọi người xung quanh bắt đầu quay mặt nhìn chúng tôi. Không còn là ánh mắt muốn nói: “ chúng nó đang yêu nhau đấy” như lần trước nữa. Thay vào đó là ánh mắt muốn nói :” Thằng kia bị từ trời kia”. Tôi hiểu... Em cũng hiểu... Em kéo tôi chạy ra khỏi cái quán đáng ghét đó. Chúng tôi cứ chạy như chạy trốn 1 cái kái gì khủng khiếp lắm. Cho đến khi tôi hất tay em ra thì em mới chịu dừng lại và quay sang nhìn tôi.

-Em có người yêu lâu rồi anh. Bọn em yêu nhau được 4 năm rồi. Anh không biết bọn em phải vượt qua bao nhiêu thử thách để đến được với nhau đâu. Em cũng thích anh. Nhưng thích chứ không phải yêu. Hơn nữa trái tim em chỉ chứa được 1 người thôi mà anh. Em cũng đâu tốt đẹp gì? Anh xứng đáng gặp được 1 người con gái tốt hơn em. Đừng vì chuyện này mà bỏ rơi em đấy! chúng ta vẫn là anh em nuôi mà.

Em đã nói vậy thì tôi còn nói được gì nữa? Đúng là tôi quá chủ quan nên mới bị 1 vết đau thế này. Tôi buồn hơn tất cả những ngày buồn trước đó gộp lại.Vô tình bỏ đi để em lại 1 mình có lẽ là cách duy nhất vớt vát được chút ít danh dự. Và tôi đã làm. Những hạt mưa phùn đầu xuân bắt đầu rơi nhẹ. Không đủ làm ướt quần áo nhưng dư sức làm ướt tâm hồn 1 ai đó.

Có những tin nhắn của em làm điện thoại tôi rung. Đừng phí sức nữa. Em có biết tất cả những tin nhắn của em đều bị tôi xóa mà không thêm đọc. Cầm con thiên thần trên tay tôi thấy mình thật buồn cười. Tại sao có thể nghĩ những hành động lời nói của em chứng minh em yêu tôi được cơ chứ? Em chỉ là quá tốt thôi. Có lẽ với tất cả mọi người em đều tốt như thế. Và có lẽ tôi không phải là ông anh trai nuôi duy nhất của em. Sao tôi cứ nghĩ về em thế này. Tôi lấy cuốn giáo trình mác lê nin ra đọc nhưng không hiểu. Tôi lấy cuốn vở ghi chép của mình ra tự an ủi mình:

“Sao vậy ? có phải mới biết tin người ta có người yêu nên cậu không thể tập trung ? Thôi nào ! Nó đâu xứng đáng để cậu rơi nước mắt. Mạnh mẽ lên vì bố mẹ, vì những người cậu yêu thương và vì chính bản thân cậu. Biết là cậu đang đau lắm, biết là cậu đang hụt hẫng, biết là cậu đang hận... nhưng thôi bỏ đi.Rồi thời gian sẽ xoa dịu cái cơn đau mà cậu tưởng là quá sức chịu đựng này. Ô kìa ! đã bảo không khóc nữa mà. Không bao giờ được nghĩ tiêu cực đâu đấy. Cái khó khăn này đâu thấm gì so với cái khó khăn mà cậu sẽ gặp phải trên con đường đời đầy chông gai kia . Trên thế gian này còn nhiều người yêu thương cậu, còn nhiều người cần cậu và còn nhiều người mong cậu sống tốt lên. Cậu đừng để họ lo lắng vì cậu nữa. Lau nước mắt đi sẽ đẹp trai hơn đấy ! Thay vì ngu ngốc thể hiện, sao cậu không sống sao cho nó phải thấy rằng nó không là cái gì của cậu cả ? Ừ, đó là chuyện của ngày mai trở đi, bây giờ cậu hãy nhắm mắt vào và ngủ 1 giấc thật sâu, đừng nghĩ ngợi gì cả. ngày mai trời sẽ nắng đẹp, cậu sẽ bớt lạnh à xem. Ngủ ngoan, g9 cậu.

Lại nhớ nữa à ? Những kỉ niệm vui 1 thời của cậu và nó bây giờ thành con dao vô hình khoét từng ít thì trong tim cậu đúng không ? Đau ! Mình biết... Thế sao biết là đau mà cậu còn cứ nghĩ, sao biết là buồn mà cậu còn cứ nhớ. Cậu cười 1 cái thật tươi lên coi, hát 1 bài rap mà cậu yêu thích coi. Sao rồi ? thoải mái hơn...Rồi , dừng bao giờ chốn chạy nữa. Đó là hành động của những kẻ bại não. Cậu phải đổi mặt thôi, kể từ lúc này trở đi cậu hãy nghĩ nó xưa nay nó chưa từng yêu cậu, cậu hãy nghĩ nó là kẻ lẳng nhăng nhất trần gian, cậu hãy nghĩ nó xấu xí không đáng để cậu yêu, cậu hãy nghĩ chính cậu đã bỏ nó chứ không phải nó bỏ rơi cậu...dù...sự thật thì hoàn toàn ngược lại. Ít ra thì làm vậy sẽ khiến cậu ghét nó hơn. Biết đâu 1 ngày không xa cậu giật mình và hét lên sung sướng :” Tôi đã quên được nó”. Cậu cần biết là cậu chưa làm gì có lỗi với nó, chỉ có nó vô tình. Và cậu cũng cần biết 1 điều nữa là cậu xứng đáng được nhận nhiều tình cảm hơn những gì mà cậu đã được nhận. Tất nhiên không phải từ nó, mà là từ 1 ai đó đang chờ cậu mạnh mẽ lên rồi ngỏ lời yêu.

Cậu có nghe không đấy. Nghe sao mặt cậu buồn như con bò thế ?. Ừ thì bon nó hay dừng câu buồn như con chuồn chuồn nhưng mình thay thành con bò thì cậu mới cười được chứ! Cậu là con trai đúng không ? Gì cơ, mình không nghe rõ, cậu có thể nói to hơn được không ? Nói lại lần nữa và nói to lên nào. Phải! con trai thì phải nói to như thế. Cậu cần phải mạnh mẽ. Thì mình công nhận là 2 từ đó làm không dễ như viết ra chúng. Chính vậy nên nó mới là mục tiêu của cậu. Mình vui vì cậu không còn tiêu cực, nhưng mình vẫn răn đe trước : Xương cậu là của cha, thịt cậu là của mẹ, trái tim cậu là của vợ cậu. Thấy chưa, cậu trắng tay à, đâu có cái gì là của cậu đâu mà cậu được phép hủy hoại bản thân.

Nói nhiều mỗi tay quá mà chả biết cậu có thay đổi được không ? Ui dào, cậu hứa hẹn gì với mình, cậu chả hứa cả trăm ngàn lần rồi ý chứ, nhưng cậu có bao giờ làm được không ? Dừng nói , hãy hành động, kết quả sẽ chứng minh cậu đã thay đổi hay chưa. Và dừng bao giờ hi vọng ai đó giúp cậu thay đổi tương lai, chỉ có riêng cậu mới có thể quyết định nó. Ok . Ra dấu quyết tâm nào ! Yeah yeah yeah. Chúc cậu sớm lấy lại tinh thần, sớm tìm lại niềm tin, và sớm trưởng thành để vượt qua những thử thách phía trước, Good lucky”

Không biết tôi dừng bút lúc nào...cũng không biết tôi ngủ thiếp đi từ lúc nào. Cuộc sống vẫn diễn ra, trái đất vẫn quay dù cho có 1 ai đó đang gặp khó khăn như thế nào. Tôi hiểu mình không thể gục ngã. Tôi lên Hà Nội học mang theo niềm tin và hi vọng của bố mẹ và những người thân. Nếu như tôi gục ngã thì sẽ kéo theo rất nhiều hệ lụy buồn. Quan trọng là nếu làm vậy thì tương lai của tôi sẽ chỉ còn là 1 màu đen đáng ghét. Tôi vẫn đi học. Tôi biết em đang tìm kiếm tôi. Em có biết những hôm trùng lịch với em , tôi sẽ chủ động đi sớm hơn. Mọi cố gắng kiếm tôi của em đều bị phá sản. Em lên lớp tôi những giờ ra chơi thì tôi đã đứng ở nơi khác rồi. Em chờ tôi ở cổng trường thì tôi đi cổng phụ. Em chờ tôi ở bến xe bus thì tôi nhờ bạn chở đến bến xe kế tiếp rồi mới lên xe. Còn khi em chờ tôi ở cửa phòng trọ tôi thì tôi... phải gặp em thôi.

- Đã 3 ngày rồi anh cứ trốn tránh em. Liệu đó có phair là cách hay? Tại sao anh không gặp em. Nói cho em biết lí do, nói cho em biết quyết định?

- Quyết định đó . chả nhẽ em còn không hiểu.

Tôi quay mặt đi. Thực sự tôi không muốn nhìn em cái núm đồng tiền má trái đó nữa.Em cười nhạt. Tôi vô tình liếc em 1 cái... Tại sao ngay cả khi cười nhạt núm đồng tiền của em cũng đẹp đến thế?

- Lí do? Anh bỏ cái kiểu cứ hành động rồi bắt người khác phải hiểu đi. Không tốt đâu.

Em thật khéo làm tôi cứng họng. Sao tôi có thể nói cái lí do mà chính tôi còn thấy vô lí đó được. Tôi không chơi với em vì em có người yêu ư? Vì em không phải là của tôi ư? Có lẽ tôi cần thêm thời gian để nghĩ lại:

- Được . Mai anh sẽ nói cho em quyết định.

- Và tập bong trở lại chứ? Hôm nào em cũng mặc quần áo thể thao ra sân tập chờ anh mà không thấy.

- Tập bóng thì sẽ tập lại, nhưng không phải tập cùng em. Anh muốn tập 1 mình hơn.

- Vâng. Anh không quan trọng đến mức em phải lụy anh đâu. Anh nói tiếp tục thì em vẫn quán anh, vẫn là em gái nuôi của anh. Còn nếu anh bảo dừng lại thì em sẽ bỏ trắng 1 trang nhật kí , buồn 2 ngày rồi quên anh như chưa từng nhớ. Anh đừng để người khác học cách quên anh. À anh đưa em con thiên thần. Anh tặng em mà. Em chỉ không lấy socola thôi chứ ngu gì từ chối con thiên thần tinh xảo ấy.

Tôi lấy con thiên thần trên bàn đưa cho em , gật đầu:

- Chỉ có em mới có thể chăm sóc tốt cho nó. Mai anh sẽ nói cho em quyết định. Dù thế nào chúng ta đều vui về nhé.

- Tất nhiên. Em chỉ sợ anh buồn thôi chứ có bao giờ em tắt cười đâu. Hi hi. Cố gắng anh nhé.Đừng bao giờ từ bỏ những gì mình thích.

Tập bóng rổ 1 mình thật chán. Không có em theo dõi làm nhuệ khí trong tôi giảm đi quá nửa. Tôi đã nghĩ rất nhiều, Cân đo đong đếm xem em nặng hơn hay lòng tự trọng của mình nặng hơn. Trước ngày gặp em tôi đã sống như thế nào nhỉ?Thật không thể tưởng tượng nổi cuộc sống của tôi sẽ vô vị như thế nào nếu thiếu cô gái tên Lí Bích Hải Châu đó.

Sẽ không còn những buổi tập bóng cùng nhau, sẽ không còn những hôm đi chơi thả không ra hơi mà vẫn cười. Cũng sẽ không còn con bé có núm đồng tiền má trái nhõng nhẽo theo tôi nữa. Nhưng...thật không thể chịu đựng nổi khi em đã có người yêu rồi mà con vui vẻ bên tôi như thể người tình vậy. Cậu người yêu em không ghen ư? Hay tình yêu của họ đã đủ lớn để tin tưởng nhau đến mức tuyệt đối. Tự nhiên tôi lại tò mò về cậu người yêu 4 năm mà không dẫn em đi chơi ngày valentin của em. Đó không phải là lí do chính khiến bây giờ tôi đứng trước mặt em và nói sẽ tiếp tục làm anh trai em:

-Anh nghĩ kĩ rồi, Anh đã mất đi 1 người yêu rồi, không thể lại để mất thêm 1 đứa em gái nữa. Anh cứ tiếp tục làm anh trai của em để được bên em hợp pháp còn hơn.Nhưng không được thiên vị người yêu hơn anh trai đâu đấy.

Mà lí do chính là tôi cảm thấy nếu dừng lại thì hình như tôi đã bỏ cuộc 1 cách dễ dàng.Tôi đã tìm thấy hi vọng ở câu nói của em:” Đừng bao giờ từ bỏ những gì mình thích”. Thế nhưng hình như chúng tôi không được như xưa nữa. Vấn đề ở em hay là ở tôi?

- Người yêu phải hừn anh trai chứ. Hi hi anh cũng hiểu mà.

- Anh có thể gặp người yêu em được không?

- Anh muốn gặp anh ấy à? Có nên tổ chức 1 bữa nhậu nhỏ không nhỉ?

Tôi nói kiểu không quan tâm:

- Thế nào cũng được, cuối tuần nhé.

- Vâng anh.

Thế rồi cuối tuần em vác cậu người yêu tới gặp tôi thật.

- Hú anh trai. Em mang người yêu và đồ nhậu đến rồi đây. Anh muốn coi cái nào trước. Hi hi

Em đang đứng trước cửa phòng tôi cùng 1 cậu nam quen quen.

- Là cậu à?

Cậu đó không phải riêng tôi nói đâu, do cả tôi và cậu ta hợp xướng đấy. Em ngờ ngờ:

- Hai người tập luyện từ trước hay sao mà đồng thanh thế.

Cậu ấy chính là người nhà giàu cho anh con thiên thần thủy tinh đó đó. Chiếc mũi dọc dừa trên gương mặt trắng sáng ấy làm sao tôi quên.Em nhìn tôi cười, rồi lại nhìn người yêu cười. Núm đồng tiền rung rinh bên chiếc môi xinh:

-Vậy thì khỏi cần giới thiệu nữa ha.

Cậu người yêu em nói:

- Sao mày lười thế,thôi để tao tự giới thiệu cũng được.

Tôi há hốc mồm, cách xưng hô của cặp tình nhân này thật lạ. Em nhúu mày:

-Lại mày rồi, có cái đó mà 4 năm nay anh vẫn không sửa được. Anh Tú nói xem người yêu mà xưng hô như thế có được không? Nếu gọi 1 lần như thế nữa là em chia tay đấy.

Cậu ta hơi bối rối:

- Rồi, đúng là con gái, hơi tí là đòi chia tay.

Cậu ta lại quay sang tôi:

-Tôi tên Minh, Thế cậu tên gì. Mà cậu không định cho chúng tôi vào nhà à?

Tôi giật mình, sao bây giờ tôi mới nhận ra điều này:

- Ôi, tôi xin lỗi hai người. 2 người vào phòng đi, Châu chưa nói cho cậu biết tôi tên à, tôi tên Tú. Mà chiếc ô tô cậu để đâu rồi

-Tôi để ngoài bến xe bus ấy.

Tôi ngẩn tò te không hiểu, em cười cắt nghĩa:

- Bọn em đi xe bus đến đây mà.

Cả 2 người họ sánh bước vào phòng. Trông họ thật đẹp đôi. Thật nực cười khi tôi định làm người thứ 3 chen ngang đôi uyên ương này. Thật nực cười khi tôi đã nhận con thiên thần của cậu ấy để làm quà tỏ tình với người yêu của cậu ấy. Tôi cảm thấy bẽ mặt quá trời. Em từ chối tôi là đúng quá rồi còn gì. Cậu ta giàu như vậy, tốt như vậy, họ lại yêu nhau 4 năm trời rồi. Đâu còn lí do nào để em liếc nhìn tình cảm nhỏ nhoi đến tội nghiệp của tôi.

-Wohh... cậu cũng chơi bóng rổ ư? Trong căn phòng đâu đâu cũng là hình ảnh các siêu sao bóng rổ thế này...

Câu hỏi quá to vì bất ngờ của Minh cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

-Tôi mới tập chơi thôi. Nghe có vẻ cậu cũng thích môn thể thao này.

-Ôi, tôi rất thích ấy chứ. Cậu có xem trận bóng siêu kinh điển giữa...

Cứ vậy chúng tôi vừa bày đồ nhậu vừa nói chuyện bóng rổ. Hình như việc này khiến cho người thứ 3 khó chịu:

-Ồ ơ 2 người này, định cho em ra xó à? Em là nhíp nổi giữa hai người mà không ai thèm nói chuyện với em là sao? Toàn nói về bóng rổ thôi à.

-Hi, chẳng phải em chiều nào cũng chơi bóng rổ cùng Tú sao.

Em vênh mặt :

- Chơi nhưng có hiểu gì đâu... Mà không biết, hai người bơ em như thế là không được.

Em xua tay lạo xạo ngẫu cả lên. Tôi không dám tin em dám nói cho Minh biết là chiều nào em cũng tập bóng cùng tôi. Nói tiếp cái chuyện này sẽ chẳng hay ho gì. Tôi chủ động rẽ chuyện:

- Cậu hôm nay ăn mặc không giống với phong cách lần trước tôi gặp cậu.

- Tại Châu bắt tôi phải mặc thế này chứ ...

Em cướp lời:

- Phải thay đổi chứ anh nhỉ? Người chứ có phải là gỗ đâu mà ngày nào cũng mặc le. Chán chết đi được.

-Thì yêu cầu công việc mà,

Em làm mặt giận dữ:

- Suốt ngày công việc, đến cả ngày valentin cũng không bỏ chút thời gian đưa em đi chơi được, làm em phải phiền anh Tú

Đúng, đó cũng là câu hỏi tôi định hỏi 2 người, để xem Minh trả lời như thế nào?

-Tôi quên đấy. Cảm ơn cậu đã chăm sóc cho Châu. Hôm đó tôi đang ở Mỹ gặp ông bác sĩ đầu ngành ở bang California để tìm cách chữa bệnh cho em gái tôi nên không về được.

Em nhìn xéo Minh 1 cái ra vẻ không thích rồi quay mặt đi. Tôi hiểu, dùng hòa em gái và người yêu chưa bao giờ là điều dễ dàng. Hơn nữa lại là cô em gái đang bị bệnh.

- Ông ấy có thể chữa khỏi bệnh cho em cậu đúng không?

Minh cười buồn lắc đầu:

- Không, bệnh của nó cũng khó chữa...

- Hai anh có thôi ngay đi không? Hết bóng rổ bây giờ lại đến em gái.

Giọng em tức giận pha chút buồn. Điều gì khiến cho con người vui vẻ như em có thể nổi cáu như vậy. Ghen tị vì không được quan tâm cũng không đến mức đó chứ. Không khí trong căn phòng trọ nhỏ hẹp của tôi trở lên nặng nề hơn cả những ngày tôi bị từ chối.

- Ăn cơm thôi không nguội hết giờ.

Tôi kéo hai người ngồi xuống. Từ khi nào 1 tình địch đuổi căn trở thành người hòa giải?

- Em sẽ phạt bằng cách nhét hai người vào cuốn nhật kí với tội danh bơ em.

Em lè lưỡi cười khúc khích. Chỉ em mới có thể khiến căn phòng vui vẻ trở lại.

Minh rất quan tâm em. Điều đó không phải do tôi chủ quan đánh giá. Nếu có người thứ 4 ăn bữa cơm này thì người đó cũng sẽ đồng ý với ý kiến đó. Từng cử chỉ từng hành động của Minh đều nói lên điều đó mà.. Chắc chắn tôi phải từ bỏ tình yêu điên rồ của mình rồi. Trong 1 góc tối nào đó ở trái tim tôi có những điểm khó hiểu. Hình như tôi thấy em không đẹp như tôi vẫn nghĩ. Có khi nào vì em cũng nghèo như tôi nên em bám rít lấy Minh với hi vọng đổi đời. Nếu quả thực như vậy thì tôi coi khinh em lắm lắm.

Kể từ khi biết Minh là người yêu của em, dù đã cố gắng mà chúng tôi chẳng thể vui vẻ như trước được. Chúng tôi ít gặp nhau, ít nói chuyện với nhau đến mức tôi nghĩ không lâu nữa là chúng tôi sẽ trở thành hai người xa lạ. Nói thật tôi cũng không biết gặp em làm gì khi mà cả hai đều thấy gượng gạo:

- Anh có biết thiên thần khi mọc cánh trở lại sẽ bay về nơi mà nó thuộc về không?

Em vừa lấy cổ tay áo lau con thiên thần tôi tặng, vừa nhìn nơi khác hỏi tôi. Tôi cũng phớt lờ không kém:

- Vớ vẩn

- Anh này, sao bây giờ anh cứ phải nói kiểu đấy với em nhỉ?

Em lườm tôi. Con người vui tươi như em mỗi khi phải tỏ thái độ giận giữ là trong lòng em đang bức xúc thực sự. Thôi thì tôi chiều em một lần:

- Em lườm cái gì? Tại cái miệng anh quen nói kiểu đó chứ.

- Hi hi em lườm đâu mà lườm, tại cái mắt em hay nhìn kiểu đó mà. Anh ơi!

- Oi !

- Thứ 7 này chúng ta đi chơi nha.

- Anh không đi đâu. Anh phải đi học

Em đấm đấm vai tôi rồi chớp chớp mắt tinh nghịch:

- Lịch học của anh, em còn thuộc hơn cả anh đấy! Đi đi mà, cũng lâu rồi chúng ta không đi chơi cùng nhau mà.

Những hành động đó với tôi đâu còn dễ thương. Chúng chẳng thể làm tôi thay đổi:

- Đó không phải là lí do tuyệt phục, anh không đi đâu.

Em hơi xụ mặt quay đi. Tôi cũng không còn dỗ em như trước nữa. Tất cả là vì em đã có người yêu, em không là của riêng tôi.

- Anh có biết thứ 7 tới là ngày gì không?

Tự nhiên em hỏi vậy làm tôi chột dạ. Chẳng lẽ tôi đã quên ngày gì trọng đại chẳng? Không phải mà. Ngày 10-9 chẳng là cái ngày quái gì cả.

- Anh có nhớ tròn hai năm trước ở bến xe bus ấy anh đã nhường ghế ột cô gái và 1 cụ già. Cô gái không ngồi để bám vai anh. Anh quên nhanh thật đấy.

Từ khi nào em biết nói kiểu trách móc đó. Từng lời từng lời như đâm thẳng vào tim tôi. Tôi đáng trách quá. Sao tôi có thể quên được kỉ niệm 2 năm quen nhau nhỉ? Ngày này 1 năm trước chính tôi còn nhắc em cơ mà.Ồi!

- Anh xin lỗi. Đi chơi ở đâu nào

Em cười, núm đồng tiền má trái hiện rõ vẻ buồn buồn:

- Em muốn hôm đó chúng ta ra bến xe bus đó ngồi chơi cả ngày

- Em bị khủng hoảng

Là tôi nói đấy. Hơi quá đáng nhưng ai mà chịu đựng nổi cái ý tưởng điên rồ đó. Đã có ai đến bến xe bus ngồi chơi bao giờ chưa trời?

- Vâng em điên mà. Hi hi . Chưa hết đâu anh. Em còn phải kéo anh điên theo em nữa. haha

Em luôn vậy, không 1 điều gì có thể khiến em buồn .Biết là vô vị nhưng chả hiểu sao tôi lại đồng ý đi ra chỗ đó chơi với em.

Mưa...

- Anh không mang ô a? Trùng hợp quá anh nhỉ? Trời lại mưa hệt như cái hôm ấy vậy. Đẹp quá!

Em vẫy tay tôi. Người tôi đã lấm tấm ướt, vội chạy vào cái lán che. Tôi chả hiểu em bảo cái gì đẹp. Tôi chỉ thấy chúng tôi như hai đứa thần kinh thôi. Người ta đang hối hả lên xe bus về nhà để tránh mưa và rét. Còn chúng tôi thì hai đứa mặc áo phong phanh lao ra đường chịu mưa.

- Trời mưa thế này ở nhà xem phim , chơi game sẽ thích hơn là ra đường thế này.

Rõ ràng trong câu nói của tôi có chút giận giữ thế mà em vẫn cười:

- Hi . Nhưng phòng em không có ti vi, không có mạng thì làm sao bây giờ

- Sao em không bám lấy cậu người yêu em nhỉ? Như thế chả tốt hơn thế này à?

Những nụ cười đáng ghét của em vẫn nở đều không đầu không cuối:

- Người yêu em bận rồi, chắc đang kiếm ông bác sĩ nào chữa bệnh cho em gái . Thế nên em mới phải kéo ông anh trai nuôi đi làm tội.

Tôi không nói gì. Ngồi xuống cái ghế sắt lạnh thấu xương...Em vẫn ngồi từ nãy đến giờ. Mưa to dần hắt ướt cả chỗ chúng tôi ngồi. Em chỉ mặc 1 chiếc áo mỏng. Chắc em lạnh lắm. Cả hai im lặng hồi lâu. Chỉ còn những cái run bần bật bên cạnh bờ vai tôi.

- Thôi em giải thoát cho anh đấy. Anh không phải miễn cưỡng ở đây đâu. Anh về xem phim hay chơi game đi.

Chưa xót quá. Có bao giờ tôi bỏ em đâu mà em nói thế.Niềm vui của tôi là được ngồi cạnh em, đi chơi cùng em chứ đâu phải mấy trò chơi tầm thường kia.

- Anh xin lỗi . hi. Ăn chè nóng nha. Chờ anh xúi anh đi mua.

- Em không ăn đâu. Không phải em giận anh. Anh không bao giờ làm em giận được đâu cưng ạ.

Cái lắc đầu của em cũng mệt mỏi hết sức. Tôi gạt đầu đứng dậy bụng ô ra rồi chìa tay chờ em nắm, mặt tôi hướng về phía con đường tới phòng trọ của em cách nơi đây hơn 1 km.

- Em chưa muốn về. em muốn ở đây một mình.

Tôi hơi khó chịu trước sự bướng bỉnh của em.

- Thế chờ anh đi mua chè nóng rồi chúng mình ăn cho khỏi lạnh.

- Không mà. Em không muốn ăn.
- Thế về thôi không cảm lạnh bây giờ. Người em run này giờ kia. Dậy anh đưa em về.
- Em đã bảo không mà

Em ngồi thu lại, bó gối trông cô đơn vô cùng. Tôi không thể nào chịu thêm được nữa. Tôi đáp ô xuống:

- Con nhỏ này có bị sao không đấy? Tôi biết đi chơi với tôi không vui, khó chịu lắm. Ừ thì tôi sẽ biến khỏi nơi đây cho cô khỏi ngứa mắt.

Mấy người vừa xuống xe bus nhìn tôi bước đi. Lòng tôi rối bời đến nỗi không hiểu ánh mắt họ muốn nói gì. Chỉ khi có tiếng thì thầm nhỏ tôi mới hiểu:” Bọn nó chia tay nhau đấy”

Mưa to lắm. Có phải mưa Hà Nội khó chịu hơn mưa ở quê tôi không? Kệ. Tôi cứ thế mà đi mưa như 1 thằng điên. Liệu có ai đang nhìn tôi đi trên đường mưa và coi đó là sở thích không? Em không gọi điện, không nhắn tin. Lòng tôi chợt se lại khi biết sự thật ấy. Tốt thôi. Em cứ sống 1 cuộc sống êm đềm bên người yêu còn tôi sẽ tiếp tục sống 1 cuộc sống không có em như hai năm về trước.

Cũng buồn lắm những ngày thiếu vắng em. May mắn là mất đi em nhưng tôi vẫn còn 1 tình yêu khác. Tình yêu bóng rổ. Tôi lao vào tập luyện để cho đầu mình khỏi nghĩ về em. Tôi biết mình đang tiến bộ nhưng đó không còn là vấn đề gì quan trọng nữa... vì không có em mà. Em cũng chỉ làm tôi được tôi 1 tuần mà thôi! Tôi đã lấy lại được sức sống mà chấp nhận rằng em có người yêu. Tôi chẳng thèm trốn tránh em làm gì nữa. Kì lạ là tôi không hề gặp em ở bất cứ nơi đâu trong trường. Lịch học của em thay đổi chẳng?

Rất lâu sai đó tôi mới có dịp nhìn thấy núp đồng tiền má trái ấy.

- em muốn nói chuyện với anh ở quán mía đá lần trước. Chỉ 15 phút thôi được không anh?

Tôi cũng không nghĩ tôi sẽ cho em nhiều hơn chừng ấy thời gian. Em mở đầu với 1 thông tin mà tôi đã biết từ trước:

- Em đã chuyển phòng trọ rồi.
- Hôm trước anh có qua phòng em và biết được chuyện đó rồi.

Em cười khuấy cốc mía đá:

- Chủ nhà không cho em lắp mạng để chơi game và xem phim
- Sao lại buông thả thế .

Em tiếp tục khuấy cốc mía đá tới mức có 1 vài giọt bắn ra ngoài:

- Em muốn chơi game , xem phim để quên người ta. Bọn em chia tay rồi.

Tôi phải vui hay buồn nhỉ? Thực sự là cả hai. Vui vì tôi vẫn còn cơ hội đến với em. Đó là điều tôi luôn mong muốn mà. Nhưng nói cho cùng cậu ta cũng là một người tốt, họ rất đẹp đôi. Tôi không muốn hai người tốt phải có kết cục như thế. Tôi nói 1 câu thực sự đầy lòng:

- Anh nghĩ em không nên làm vậy. Thử quay lại đi em. Chắc 2 người chỉ giận nhau sơ sơ thôi. Mà cho anh biết lí do được không?

Em bỏ thìa ra , thổi ùng ực cốc mía đá rồi hút 1 hơi hết sạch:

- Khỏi đi anh. Bọn em chán nhau rồi. Hôm đó anh bỏ về, em cũng dầm mưa về luôn. Mát anh nhỉ?

Tôi nhú mày:

- Mát con khỉ ! Anh xin lỗi chuyện hôm đó. Vì hôm đó tâm trạng anh không được tốt cho lắm. Đừng chấp anh nha
- Em phải nói bao nhiêu lần anh mới hiểu chứ. Dù anh có làm gì thì em cũng không bao giờ giận anh cả. Anh chơi bóng thế nào rồi.
- Cũng thấy ổn ổn

Em vươn vai nói:

- thế là tốt rồi. Hết 15p. Em tuyên bố anh được tự do.

Em lại cười. Sao em cười nhiều thế. Sao nụ cười em đẹp đến thế. Nó làm em luôn nổi bật. Tôi cá rằng sẽ có rất nhiều người ghen tị với em vì điều đó.

Tôi chưa bao giờ quên được em. Cứ mỗi lần gói được em lại trong tim thì em lại xuất hiện mang theo những cơ hội làm tôi lại bắt đầu hi vọng. Tôi nhớ em. Gặp 1 lần chưa thể làm vui đi nỗi nhớ đó. Tôi gọi cho em nhưng “ thuê bao”. Sự thật là em lại mất tích luôn sau lần gặp đó.

3. Chương 3 : Sự Bỏ Rơi Giúp Tôi Trưởng Thành Hơn

Một ngày nắng đẹp em em chủ động gọi cho tôi. Giọng em vui khôn tả :

- Anh .. . anh ... Em đoạt giải cây bút trẻ trên forum tuyển ngắn zing rồi. Anh hôn em 1 cái đi.

Tôi hiểu tại sao em vui như vậy. Vì chính tôi còn cảm thấy vui mà. Tôi chọt 1 cái qua điện thoại:

- Con bé này. Bao giờ thì nhận giải vậy.

- Em đâu biết đâu. Hôm qua bố mẹ em thông báo thế. Bố mẹ hứa mai sẽ tổ chức liên hoan cho em. Anh phải đến đó. Mai sẽ đến đón anh đi. Thôi nha. Bây giờ em có việc bận.

- Bạn đến mức phải dù học miết phải không?

- Anh theo dõi em kĩ thế. Mai 7h tối nha cưng.

Tôi không biết phải tặng em món quà gì đây. Em chia tay rồi. Cơ hội chia đều cho những ai yêu em, trong đó có cả tôi nữa. Tự nhiên trong đầu tôi nảy ra 1 ý tưởng điên rồ . Nhưng cuối tháng rồi, tiền viện trợ lại chưa gửi lên. Tôi gọi điện cả thấy 6 đứa bạn mới có đủ số tiền cần mua món quà ấy: Một con gấu bông nhỏ ở cửa hàng lưu niệm, một chiếc máy ghi âm loại bé ở cửa hàng cầm đồ.

Đến bến xe bus như đã hẹn thì trời bắt đầu nhá nhem tối. Quanh đây không có ai ngoài tôi và chiếc xe con màu đen lạnh lùng kia. Chợt hai gã trong xe bước ra tiến về phía tôi:

- Cậu có phải là anh Tú. Học trường Đh hà Nội.

Toi hơi run... Trông họ có vẻ là người của giang hồ. Bao nhiêu cảnh tượng trong xã hội đen hiện ra trong đầu tôi. Liệu có sự trùng hợp nào ở đây không?

- Vâng.

- Cậu đừng lo. Chúng tôi đến để đón cậu theo lệnh của cô chủ.

Đúng lúc đó điện thoại tôi reo. Là em...:

- Anh đến chưa vậy?

- Rồi . Em đâu?

- Hi Hi .Em có việc bận không đến được. Em nhờ hai người bạn em đến đón anh rồi đó. Anh theo họ nha.

Liệu có phải là 1 vụ bắt cóc tống tiền không? Nếu có thì họ chọn nhầm người rồi.Hic. Tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đó có chắc là em không?

- Nhanh lên anh nha. Em đang đợi anh đấy. Em yêu anh . Hi

Em tắt máy để tôi ngơ ngẩn . Tôi chẳng cần biết cái gì đang chờ mình phía trước nữa. Tôi nhớ em, tôi phải lên xe để gặp em. Ngồi lên chiếc xe đáng giá bằng cả mấy lần tài sản nhà tôi mà lòng run run sợ. Họ có phải là bạn của em thật không?

- Hai anh là bạn của Châu đúng không?

Một trong số hai người cười:

- Không phải bạn. Chúng tôi là vệ sĩ của cô chủ.

Những hoài nghi của tôi về em càng lúc càng khó giải đáp. Em ăn mặc giản dị, không thể là 1 con nhà giàu. Nhà em tôi cũng về rồi. Đâu phải thuộc hạng khá giả gì. Nhưng em có 1 cậu người yêu giàu, có vệ sĩ... là sao? Mọi thắc mắc chỉ được kết thúc khi tôi chính mắt nhìn căn biệt thự cao 3 tầng ấy.

- Đây là nhà của gia đình Châu ư?

- Không! Đây là nhà mà ông chủ mua cho cô chủ để ở khi học đại học. Nhà họ ở dưới Hà Nội 2. Hôm nay ông chủ mở tiệc nên toàn gia qua đây.

Vậy đây. Câu nói của anh vệ sĩ nguyên văn là như thế đấy. Họ đưa tôi đến cửa. Tôi ngập ngừng bước vào, bên trong đã có rất nhiều người. Ai trong số họ cũng là người thuộc về tầng lớp thượng lưu cả. Tôi lạc lõng giữa chốn xa hoa này. Em đâu? Em cũng là một trong số họ ư? Tôi không thích những người nhà giàu. Ánh mắt tôi dừng lại ở 1 cô gái núp đồng tiền má trái với bộ cánh trắng. Bên cạnh em là 1 cô bé cú chửi gì quen thuộc. À. Đó chẳng phải là cô bé bán vé số tội nghiệp bị hất hủi ở đêm valentin nọ sao? Cả hai mỉm cười tiến lại gần tôi. Em đưa đôi tay ra nắm chặt lấy tay tôi:

- Lạy trời, cuối cùng anh cũng đã tới. Anh nhận ra cô gái bán vé số này rồi sao? Hi. Hôm đó em đã đưa cho cô bé địa chỉ nhà em để đến làm người giúp việc. Bố mẹ em rất thích cô bé và coi như con gái vậy.

Tôi hiểu chứ. Từ khi bước vào đây tôi đã hiểu tất cả. Em kéo tôi bước đi. Những bước đi có vẻ yếu, thiếu lực. Tôi chỗ hai người trung niên... quý phái lắm:

- Đây mới là bố mẹ đẻ em, hai người bữa trước anh gặp không phải đâu. Bố mẹ ơi đây là người yêu của con, anh Tú nè, mọi người gặp nhau 1 lần rồi đó. Hi hi.

Sao em lại giới thiệu tôi là người yêu em. Nhanh vậy ư? Đúng là gặp rồi. Họ là người mà hôm đó em gọi là chủ phòng trọ đó. Thảo nào em đùn họ vào xe mà họ không phản ứng gì.

- Chào hai bác. Con xin lỗi. Thật lần đó con không biết hai bác là bố mẹ của Châu.

- Không sao đâu. Ta nghe Châu kể về cậu nhiều rồi. Cảm ơn cậu đã giúp đỡ con bé.

Tôi nhận ra họ đang cười với tôi. Nhìn kĩ lại thấy trong sâu thẳm đôi mắt của họ ẩn chứa 1 nỗi buồn vô cùng khủng khiếp.

- Ô chào cậu, đến lâu chưa?

Tôi quay ra. Là Minh - người yêu của em. Có vẻ bây giờ họ đã trở thành bạn của nhau. Tốt mà. Còn hơn những mối tình tan vỡ rồi hai người trở thành kẻ thù không đội trời chung.

- Chào cậu, tôi mới đến. Cậu cũng mới đến à?

- Không! Tôi ở đây từ chiều. Thôi tôi có việc chút, xin lỗi cậu.

- Không sao.

Cậu ta quay ra nói với em:

- Mày đừng có chạy nhảy nhiều đó.

Em nhún mày. Chắc cậu ta chẳng thể nào sửa được cái cách xưng hô đó. Nhất là bây giờ không còn là người yêu của nhau nữa thì cái hình phạt chia tay chẳng thể làm gì nổi.

Em kéo tôi chạy về phía có micro. Qua chỗ có 1 bọn chạc tuổi em thì em bị kéo lại. Một đứa con gái nói:

- Nhân vật chính của ngày hôm nay đây rồi. Cậu làm gì mà bây giờ mới ra. Đoạt giải rồi định bơ bọn này à...

Em bị cả lũ vây quanh hỏi han. Tôi đứng ở ngoài như 1 người thừa. Qua vòng vây, em nhìn tôi với ánh mắt lo lắng, không thềm trả lời những câu hỏi của bọn đó. Bỗng 1 đứa con gái nhìn theo ánh mắt cậu em buông ra 1 câu:

- Sao có mùi gì hôi hôi nhỉ? Các cậu có ngửi thấy không?

Một cậu nam nhìn xéo tôi, bịt mũi:

- Ừ hôi quá. Mùi nhà nghèo đấy. Sao lại có thằng nhà quê ở đây nhỉ? Chắc là tới kiểm tra.

Cả bọn cười hô hố. Tôi thật không thể nghĩ mình lại bị công kích theo 1 cách đặc biệt thế này. Cái suy nghĩ bọn nhà giàu toàn là người xấu của tôi càng được chứng minh là đúng. Tôi mỉm cười:

- Ẩn tượng đấy chứ! Thì ra cô gọi tôi tới đây để chế nhạo...để làm trò cười cho 1 buổi liên hoan. Lẽ ra...tôi phải biết.

Em lắc đầu nhìn tôi. Những giọt nước mắt của em mà lần đầu tôi thấy đang lăn nhẹ. Chúng chẳng khác gì những giọt nước mắt cá sấu. Bọn bạn em thấy vậy nên không cười nữa. Em hình như muốn nói gì đó. Tôi nói chèn lên giọng nói yếu ớt của em:

- ...Không sao đâu. Tôi vẫn đến nếu như tôi có biết trước sự việc sẽ như thế này. Tôi muốn thấy cô cười mà. Tôi không trách gì cô đâu. Không trách gì dù cô đã nói dối tôi suốt 3 năm trời. Còn các người...

Tôi chỉ tay thẳng về mặt lũ bạn của em:

- Ừm là dòng dõi quý tộc...ừm là tầng lớp thượng lưu. Nhưng đừng có vội lên mặt khinh thường những người nghèo chúng tôi. Cuộc đời không ai nói trước được gì đâu. Khinh thường những người nghèo là khinh thường chính cha ông các người đấy. Nên nhớ cha ông các người cũng bước ra từ những người nghèo như chúng tôi.

Câu nói của tôi khiến cho toàn bộ mọi người chú ý. Bố mẹ em đang nhìn tôi. Vẫn với đôi mắt buồn lúc nãy. Tôi cảm thấy tự tin hơn bao giờ hết. Rút trong túi ra 1 hộp quà, tôi chìa ra đưa cho em và nói:

- Đây là quà của tôi. Chúc mừng cô đoạt giải "Cây bút trẻ". Tôi biết nó chẳng là cái gì so với những gì cô đang có. Hãy cứ nhận lấy vì nó là cả tấm lòng của tôi. Sau khi tôi quay đi, cô có thể...vứt zô thùng rác...

Tay em run run nhận hộp quà. Núm đồng tiền má trái trở lên nhẵn nhúm khó coi. Xin lỗi vì điều đó không để lại trong tôi cảm xúc gì cả. Tôi quay lưng bước đi với khí thế ngẩng cao đầu của người chiến thắng.

Ra đến cổng thì tôi thấy Minh mới bước ra khỏi xe. Chắc cậu ta mới đi đâu xong. Bây giờ mới quay lại.

- Cậu định đi đâu vậy?

- À tôi có việc phải về rồi.

- Sớm vậy sao. Châu rất háo hức chờ cậu đến để nói cái gì đó. Cậu nghe chưa vậy?

Tôi cười nhạt.

- tôi nghe rồi. Rất ấn tượng.

- Tôi biết mà. Chúc cậu hạnh phúc nhé. Cậu có cần tôi chở về không?

- Không tôi tự về được.

Thế rồi tôi đi nhanh ra đường. Cũng may ở đây có 1 bến xe bus gần. May hơn nữa là tôi có xe về ngay. Tôi chọt cười 1 mình. Nhận ra 1 điều khá thú vị. Những hôm em và tôi có chuyện thì trời lại mưa. Tôi gặp em, trời mưa rào nặng hạt. Đến lúc tôi tỏ tình là những hạt mưa phùn mùa xuân. Tôi và em kết thúc sau 2 năm quen biết, tôi bỏ về vẫn dưới cơn mưa rào ấy. Hôm nay chẳng phải trời cũng đang mưa đó sao. Những hạt mưa đang đua tranh nhau xem ai chạm đất trước mà không hề biết khi xuống đất thì cuộc sống của nó sẽ kết thúc. Tiếng còi cứu thương ngược hướng kêu inh ỏi cả một vùng trời. Lòng ích kỉ khiến tôi mong rằng nó đến ngôi nhà đáng ghét ấy để đón 1 trong số những kẻ đã hạ nhục tôi.

Em là gì trong trái tim tôi? Là 1 mao mạch hay là những tế bào? Không. Em là cả con tim đó. Điều đó không phải đến giờ rồi mới nhận ra, chỉ là tôi không muốn chấp nhận sự thực đó. Tôi không muốn thừa nhận

rằng em quan trọng với tôi đến mức tôi có thể chết vì em. Tôi yêu em. Vấn đề là tôi và em ở hai tầng lớp khác nhau. Bạn bè, gia đình em không chấp nhận tôi... Tôi cũng không thể hòa hợp được với họ. Thật bất ngờ khi em là con nhà giàu. Bất ngờ hơn nữa là hôm nay tôi đã làm em khóc. Tôi tệ quá chăng? Một bộ phim không thể chỉ toàn những nhân vật tốt. Phải có nhân vật tốt và nhân vật xấu. Em đẹp vậy nên đóng vai tốt. Còn tôi xin làm vai xấu vậy.

Tôi xóa số em. Xóa để khỏi gục ngã những khi mềm yếu. Em cũng đâu thèm gọi cho tôi đâu. Có gặp nữa có lẽ em nên mỉm cười... quay mặt đi nơi khác. Vì tôi vẫn muốn thấy nụ cười bên núm đồng tiền má trái ấy. Tôi phải cảm ơn em đã đến bên tôi, thay đổi con người tôi. Cho tôi niềm vui và niềm tin. Cho tôi biết tình yêu không bao giờ chỉ là một màu hồng.

Ông trời cũng khéo trêu người. Biết nhìn mưa tôi sẽ nhớ đến em nên mưa hoài 3 ngày không dứt. Có hôm đi học, tôi vô thức xuống 1 bến xe bus không phải là bến xe trường mình. Giật mình nhận ra đó là bến xe lần đầu tôi gặp em. Ngồi trên cái ghế sắt lạnh, tôi cảm thấy thích thú khi ngắm mưa. Thảo nào hôm đó em ngang vậy, người run bần bật mà dám cãi lời tôi để ở lại.

Tối ngày thứ tư thì trời nắng to làm tôi tưởng tôi đang ở tiết trời mùa hạ. Tôi tự nhủ mình sẽ bình thường trở lại. Sẽ coi em như 1 thứ sa xỉ. Không hiểu sao lòng tôi tự nhiên cảm thấy khó chịu. Như thể mình vừa mất đi một phần cơ thể vậy. Tôi nghĩ đó là do sự thay đổi đột ngột của thời tiết. Cầm trái bóng rổ trên tay tôi nghĩ tình yêu của tôi và em giảm 1 cách thê thảm còn với bóng rổ thì lại tăng không ngừng. Vì sao vậy? Vì bóng rổ không lừa dối tôi, còn em thì khác. Em lợi dụng tôi, lừa dối tôi. Đến giờ tôi vẫn không thể hiểu em lừa dối tôi với mục đích gì? Em cần gì ở 1 thư sinh thô kệch và nghèo khó như tôi?

Tôi đến trường sau 4 ngày nghỉ. Hôm nay tôi không gặp em... Cũng tốt mà. Thế rồi rất lâu sau đó tôi cũng không gặp em. Chẳng có gì là lạ nữa cả. Trước đó em cũng nghỉ cả tháng trời đó thôi. Em là con nhà giàu mà... Học cách tiếp quản 1 sản nghiệp lớn sẽ tốt hơn là học sách vở này. Tôi không quan tâm về em nữa. Đúng hơn là tôi không thể quan tâm em nữa. Chúng tôi bây giờ là 1 con số 0 theo đúng nghĩa gốc rồi.

- Cậu muốn nhập đội bóng của chúng tôi ư?

- Vâng! Em thấy đội bóng anh đang tuyển cầu thủ mà.

- Thế trước cậu đang ở đội bóng nào?

- Em chưa gia nhập đội bóng nào. Cũng chưa có thành tích gì cả?

Là tôi đang nói chuyện với quản lý đội bóng rổ Khí Thế Mới ở Hà Nội. Những ngày tháng qua tôi tập luyện rất tích cực. Tôi cảm thấy mình đủ khả năng trở thành 1 cầu thủ trong câu lạc bộ bóng rổ danh tiếng này.

- Vậy thì khó ha. Cậu cũng biết rồi đấy. Đội bóng chúng tôi rất mạnh. Cầu thủ chúng tôi đang có toàn là những tuyển thủ. Chúng tôi yêu cầu ở những người mới tuyển rất cao. Cậu thì chưa có kinh nghiệm thi đấu. Mà tôi trong cậu quen quen. Hình như cậu hay xem chúng tôi thi đấu lắm thì phải?

Anh quản lý chợt nhận ra điều đó và nhìn tôi với ánh mắt thiện cảm hơn 1 chút.

- Vâng! Em không biết yêu cầu của đội bóng cao như thế nào? Em cũng không biết trình độ của em có đủ để gia nhập đội bóng không? Nhưng anh cũng nên xem em biểu diễn chẳng?

- Thì quản lý cứ cho cậu ấy cơ hội đi. Cậu ta tuy chưa tham gia đội bóng nào nhưng biết đâu lại là 1 tay chuyên trên đường phố.

Một cầu thủ nói với anh quản lý rồi tung quả bóng cho tôi. Tôi cười. Dường như lòng tự tin trong tôi phải bằng cả trăm người gộp lại. Trái bóng trên tay tôi dễ bảo lạ thường. Tôi bắt đầu với việc dẫn bóng dọc hàng rào với tốc độ khá à không để đổ cây cột nào. Tôi vừa chạy vừa ném bóng khá chuẩn xác. Còn tình huống ném bóng cố định 3 đ cũng được tôi hoạn thành 1 cách ngon lành. Anh quản lý vỗ tay:

- Nói đúng ra thì cậu chưa thể đạt trình độ như các cầu thủ của tôi. Nhưng tôi thấy ở cậu rất nhiều điều: sức trẻ, tình yêu bóng rổ, lòng quyết tâm. Những ưu điểm đó sẽ giúp cậu tiến xa hơn nếu cậu quyết định chơi bóng theo con đường chuyên nghiệp. Được tập luyện cùng với những cầu thủ của tôi, tin rằng cậu sẽ sớm trở mã.

Tôi còn chưa kịp hiểu hết thì ông ta đưa cho tôi 1 tờ giấy kêu tôi đọc. Tôi sung sướng hét lên...đó là 1 hợp đồng có thời hạn 1 năm. Vậy là tôi đã làm được cái điều mà trước kia tôi nghĩ là không thể. Tôi đã phá được cái vỏ do chính tôi tự tạo nên bấy lâu nay. Quan trọng hơn là tôi đã thành công mà không cần em bên cạnh. Nụ cười lúc này của tôi tươi hơn rất nhiều. Tôi muốn gặp em, tôi muốn cho em biết tôi thành công như thế nào...muốn cho em biết, với tôi em cũng không là cái gì!

- Đi uống mía đá anh nhé! Em khao, coi như trả ơn anh.

Câu nói của đôi bạn đi bên cạnh làm tôi giật mình. Cũng lâu rồi kể từ cái ngày tôi bị đám người ấy sỉ nhục. Tôi lại nghĩ về em, tôi chưa hề quên được em. Nếu tôi cứ cố loại bỏ em ra khỏi đầu thì những câu hỏi về em càng trở lên nhiều hơn. Tôi bước lên chiếc xe bus đến căn nhà sa hoa đó. Tôi không hiểu tại sao tôi làm vậy. Chỉ biết là tôi sẽ cảm thấy rất khó chịu nếu tôi quay về. Chắc chắn đó không phải là sự thôi thúc của trí tò mò. Thôi tôi tạm gọi là tiếng gọi của trái tim.

- Cậu là Tú phải không?

Tôi quay lại nhìn cái giọng nói quen quen ấy. Phải rồi! Là Minh, tôi cũng đoán được là cậu ấy.

- Minh à, tôi có việc đi qua đây nên dừng lại 1 chút.

- Cậu vào nhà đi

Căn nhà này của em mà? Sao Minh lại có thể mời tôi vào như 1 chủ nhà? À, họ đã quay lại.

- Tôi không nghĩ tôi sẽ làm vậy! Tôi có việc phải đi bây giờ. Cậu và Châu quay lại rồi à?

Minh ngạc nhiên:

- Tôi tưởng cậu phải biết tôi là anh trai ruột của nó từ cái hôm đó rồi chứ?

Tôi có nghe lầm không vậy? Cũng đâu còn quan trọng với tôi đâu. Tôi đã bỏ được cái kiêu hi vọng viên vông rồi.

- Vậy sao hai người là phải nói dối tôi vậy?

- Tôi đóng giả nó để qua mặt cậu thôi! Cậu nhớ không? Tôi đặt làm con thiên thần đó là cho nó đấy! Nhưng tôi cứ nghĩ cậu phải biết chuyện này từ hôm đó rồi.

- Thì ra là vậy. Châu rảnh ghê! Bây giờ có người yêu mới rồi chắc không còn nghịch như trước nhỉ?

Tôi cười hỏi như 1 câu xã giao. Chợt nụ cười của tôi tắt ngúm, ánh mắt của Minh như toát lên 1 điều gì đó khủng khiếp lắm.

- Nó chết rồi...

Minh vừa nói cái gì vậy? Tại tôi ù đi đâu nghe được gì. Những giọt nước mắt của Minh khẳng định đây hoàn toàn không phải là 1 trò đùa.

- ... hôm đó cậu bỏ đi, nó bị sốc rồi ngất...Xe cứu thương đưa nó vào bệnh viện. Liên 3 ngày nó chỉ tỉnh được 5h đồng hồ. Ngày thứ 4 thì nó xa rồi chúng tôi mãi mãi...

Tôi đứng không vững, phải dựa vào hàng rào gỗ bên cạnh. Tiếng còi cứu thương inh ỏi hôm đó vang lên trong đầu tôi. Tiếng còi xe cứu thương hay là tiếng gào của thần chết? Thì ra em đã ra đi vào 1 ngày nắng đẹp.

- Sao có thể thế được? Em yếu đuối vậy ư? Là tôi hại chết em ư?

- Cậu không có lỗi. Dù muốn hay không thì nó vẫn phải xa rời chúng ta. Nó bị 1 khối u chèn não. Phát hiện từ trước đó rất lâu rồi nhưng y học hiện nay chưa tìm ra phương pháp chữa trị. Nó đành dùng thuốc *** quá trình phát triển của khối u thôi. Lúc đầu nó chỉ bị choáng 1 tí thôi. Sau đó đôi khi nó bị ngã lảo ra nhưng tỉnh lại sau vài phút. Dần dần nó bị ngất đột ngột nhiều hơn, thời gian hôn mê cũng kéo dài hàng giờ. Bố mẹ tôi buộc phải bắt nó nghỉ học vào bệnh viện dù làm vậy cũng không thay đổi được gì.

Đúng rồi! Tôi đã từng nghe Minh kể về em gái mình. Cô em gái bị mắc phải 1 căn bệnh khó chữa. Nhưng những điều khủng khiếp ấy tôi tưởng chỉ có trong phim ảnh thôi! Làm sao em chịu nổi sự thật mà người

ngoài cuộc như tôi còn sống gai ốc khi nghe? Em đã phải sống khi mà biết trước ngày chết của mình ư? Đầu óc tôi điên đảo cả lên, chẳng thể nói được gì.

- Cậu vào nhà đi. Vào nhà nhìn nó 1 lần.

Mình đưa tôi vào nhà. Vẫn vậy. Rộng và sa hoa. Chỉ có điều thay cho cái cảnh đông đúc nhộn nhịp hôm đó là sự trống trải, vắng vẻ. Tôi thấp cho em 1 nén nhang, thấy ảnh em đang cười rất tươi, nức đồng tiền rực rỡ hơn bao giờ hết:

- Tại sao...

- Ủ, tại vì mấy hôm nó bị hôn mê không ăn được gì. Phải tiếp chất dinh dưỡng vào làm cho toàn thân nó phù lên. Không còn là nó nữa. Bố mẹ tôi phải lấy những tấm ảnh cũ của nó làm ảnh thờ. Nhưng ảnh của nó, ảnh nào cũng cười tươi hết... Từ khi biết bị bệnh không chữa nổi, nó thay đổi thành 1 con người hoàn toàn khác. Nó không nhận tiền tiêu vặt của bố mẹ nữa, không chơi bởi đàn đúm với lũ nhà giàu nữa, nó cười nhiều và vô tư hơn cả trước.

- Thôi cứ để cái ảnh như Châu đã từng sống, vui vẻ như 1 thiên thần.

Tôi thương em quá. Càng thương em tôi càng trách chính bản thân mình hơn.

- Tôi cũng nghĩ vậy! Trước bữa tiệc nó nhắc đi nhắc lại là không cho cậu biết nó bị bệnh. Sau khi vô bệnh viện, tỉnh lúc nào là nó yêu cầu mọi người giữ kín chuyện với cậu lúc đấy. Nó muốn cậu cứ trách nó, như thế cậu sẽ bớt buồn. Tôi và bố mẹ đã thực hiện đến tận bây giờ. Nhưng tôi nghĩ cậu cần biết sự thật. Đó là quyền và trách nhiệm của cậu.

- Cảm ơn cậu đã cho tôi biết. Tôi không thể vô tâm được, tôi phải biết những gì em đã phải chịu đựng.

Mình gạt đầu rồi quay lại phía sau lấy cuốn sổ đen dày hơn cả cuốn Triết học. Đưa cho tôi Minh nói :

- Hôm cuối cùng nó khỏe mạnh lạ thường. Nó đi lại được, ăn uống được. Nó còn đòi viết nhật kí nữa. Nó chết khi còn đang cầm bút. Còn chuyện này nữa. Chắc đến khi chết nó cũng không biết được là nó chưa hề đoạt giải “ Cây bút trẻ”. Chỉ là bố mẹ tôi thấy nó không sống được lâu nên làm vậy cho nó vui, cho nó không còn hối hận gì cả.

Tôi ngậm ngùi cầm lấy cuốn sổ. Nâng niu như nâng niu 1 thiên thần.

- Cuốn nhật kí đó là nơi duy nhất nó có thể thả lòng cho những khoảng lặng. Bây giờ nó là của cậu vì hầu hết nội dung toàn viết về cậu.

Tự nhiên tôi đặt ra câu hỏi tôi đến đây là đúng hay sai? Tôi đã phải nghe 1 sự thực quá khủng khiếp so với sức chịu đựng của mình. Đến để đau, để khóc hay ích kỉ giữ lại niềm vui cho riêng mình. Căn phòng nhỏ của tôi trở lên trống vắng vô cùng. Hình như em đang ở đây. Em đang nhìn tôi và cười đấy. Tôi còn nhìn rõ nức đồng tiền má trái rung rinh như ngày mới quen cơ mà. Mở cuốn nhật kí, Nét chữ rất riêng và quen thuộc ấy làm tôi co thắt từng khúc ruột.

4. Chương 4 : (hết)

- Ngày 20-6-2007 : Mình mới biết mình bị một khối u chèn não. Bác sĩ kêu không có cách nào mổ được. Mình sẽ phải uống những thứ thuốc đắng đó để làm chậm quá trình phát triển của nó. Ôi! Không thể tưởng tượng nổi. Tất nhiên mình buồn, mình khóc. Nhưng mình tự cho phép mình yếu đuối 1 ngày hôm nay thôi. Từ ngày mai trở đi sẽ không còn giọt nước mắt nào có thể lăn trên má mình được. Mình sẽ sống “ sung” hơn cả trước à xem. Đâu cần sống nhiều đâu nhỉ? Chừng ấy thời gian cũng đủ để mình để lại cái gì đó cho cuộc đời rồi. mình sẽ không yêu đâu. Đơn giản vì mình không muốn phải buồn vì tình yêu. Càng không muốn người ấy phải buồn khi mình rời khỏi thế gian này.

- Ngày 19-4-2008: Mình thi thử đại học rồi. Điểm cao nhất lớp nhé. Thế mà bố mẹ không cho thi. Cứ bắt qua Úc điều trị. Mình đã đi điều trị cả chục lần rồi. Nhiều chỗ còn có nhiều hi vọng hơn lần đi Úc này, thế mà họ cũng có chữa được đâu. Mình bảo nếu không ỉnh thi đại học thì sẽ không ra ngoài nữa. Anh 2 hiểu mình, nói giúp mình bao nhiêu ra, cuối cùng bố mẹ cũng đồng ý. À mình tình cờ đọc được 1 top nói về những con thiên thần. Chúng bay xuống trần gian vào 1 ngày được phân từ trước để lấy nhựa sống. Nếu con thiên thần tới vùng đang mưa sẽ bị ướt cánh phải làm kiếp người dưới trần gian chờ ngày mọc cánh lại...
- Ngày 8-8-2008 : Oh yeah! Mình đậu đại học rồi Hà nội rồi. Nỗi buồn chợt len lỏi giữa niềm vui khi mình đang viết những dòng nhật kí này. Liệu mình có đủ thời gian để cầm tấm bằng tốt nghiệp trong tay? Thôi chuyện đó tính sau. Bố mẹ mua nhà ỉnh trên đó. Mình không thích như vậy ...Mình không còn nhiều thời gian nữa. Mình muốn sống như các bạn sinh viên xa quê khác cơ. Thuê phòng trọ, đi làm thêm. Ôi thích quá.
- Ngày 10-9-2008: Mai mình nhập học rồi. Hôm nay đi tìm trường bị ướt hết cả người vì mưa to quá. Có 1 anh nhường ghế ỉnh. Anh ta đâu biết mình đang sống nhanh, sống bù lại những ngày mình không thể sống. Mình không thích ngồi, mình thích đứng như những bạn sinh viên khác. Anh ta cũng vui tính. Bây giờ mình sẽ nhắn tin nhờ anh ta mai đưa mình tìm phòng nhập học. Anh ta học trường mình mà.
- Ngày 11-9-2008 : Khứa khứa, vui quá. Mẹ nữa. Bác sĩ kêu nên ít vận động và tránh làm việc nặng nhưng vui không cưỡng được. Mình lấy áo anh ta giả làm sinh viên tình nguyện đi bắt nạt bọn cùng tuổi. Mình còn trúi anh ta, bí mật quát 1 con bé làm nó sợ xanh mắt mèo ra. Lúc về anh ta cứ nhìn mình rồi lại nhìn quán mía đá. Thế mà ra đến cổng trường rồi vẫn chưa chịu mời. Bắt mình phải ra tay. Không hiểu sao mình tự nhiên với anh ta thế : thổi ùng ục cốc mía đá rồi khích anh ta uống hết. Anh ta đúng là đồ ngốc. Thích bóng rổ mà không dám chơi. Lại còn không tin có thiên thần nữa chứ...
- Ngày 20-10-2008 : Anh ấy giúp mình rất nhiều. Hôm nay tặng hoa mình nữa nè. Mình cũng thích thích anh ấy. Tự nhiên lại nghĩ về anh ấy nhiều hơn cả anh hai. Phải chỉnh ngay mới được, mình không được phép yêu ai hết đó.
- Ngày 1-12-2008 : Anh rất quan tâm mình. Có những lúc mình còn tưởng chúng mình là người yêu của nhau cơ đấy. Anh thích nếm đồng tiền của mình thì phải . Nhưng không dám nhìn lâu. Ha ha
- Ngày 13-1-2009 : Mình và anh đứng trên cầu Thê Húc. Mình muốn làm người yêu anh. Thực sự đấy. Mình biết mình không còn là mình nữa, không giữ được cái quyết tâm lúc đầu nữa. Mình định nói là “ Anh dễ thương lắm, lại hay bảo vệ em, anh là bạn trai em nhé!” Nhưng nói đến chữ “ anh làm “ thì mình khựng lại rồi vội chuyển thành “ anh trai em nhé”. Thật bực mình khi anh đồng ý. Chả nhẽ anh chưa hề yêu mình, hay anh đã có người yêu rồi. Tình cảm anh dành ỉnh chỉ là do mình chủ quan đánh giá ư? Mình buồn nói hôm nay sẽ tốn nhiều giấy mực không phải vì có thêm ông anh mới mà là vì mất đi cơ hội làm người yêu của anh. Thực ra mình mâu thuẫn lắm. Cái đầu mình cứ nhảy loạn xà ngầu cả lên. Lúc về anh vào phòng mình. Như mọi lần, mình nhanh tay cất cái bọc thuốc to tướng đi rồi. Mình không muốn anh thương hại mình đâu. Mình cũng chưa 1 lần nói cho anh biết mình là con nhà giàu. Cứ để anh nghĩ mình là cô bé nhà quê đi. Như vậy sẽ không phải phiền phức. À. Cứ tưởng bị bại lộ khi mình bị ngắt. Tỉnh dậy thấy mặt anh trắng chả khác gì mặt mình. Thương anh quá. Mình nhanh trí nói như 1 trò đùa. Hên là anh đã tin. Bây giờ mình gác bút ở cuốn nhật kí này để khai bút ở cuốn sổ sáng tác truyện. Những hình ảnh về anh đã ăn sâu vào trong từng câu chữ rồi.
- Ngày 15-1-2009 :Phù phù mệt quá. Hôm nay đi chơi. Tội nghiệp anh thật. Thụ sinh mà phải vác cái ba lô to tướng. Đồ ăn, nước uống... bao nhiêu ra. Không bỏ được 1 thứ nào ở nhà cả. Anh có ý muốn chia trả tiền thức ăn mình mua. Mình nói là đồ quê mang lên. Nói 1 thôi 1 hồi cuối cùng anh mới chịu. Anh còn có vẻ hậm hực vì về muộn , phải bỏ lỡ 1 trận bóng rổ hay. Xi.
- Ngày 26-1-2009 : Hôm nay mình và anh ăn tất niên. Bố mẹ không cho vì phải ăn tất niên ở nhà. Mình giả vờ khóc nói mình bị bệnh, bố mẹ không thương mình nữa. Cộng thêm sự viện trợ nhiệt tình của anh hai. Cuối cùng bố mẹ cũng cho đi. Mình biết bố mẹ thương mình nhất. Bố mẹ làm đều muốn tốt ỉnh thôi. Kể chuyện ăn tất niên nè. Anh phải đi chợ mặc cả. xách lán. He he. Giá ngày tết thật đắt đỏ. Mỗi đĩa 100k mà chả bỏ xia răng. Mình định góp thêm. Phần vì biết anh sẽ không chịu. Phần vì sợ anh nghĩ mình theo hướng xấu nên không góp nữa. Lúc rửa bát anh bức xúc lắm. Lừ mình miết à. Mình đắm đắm vai nịnh hót rồi chớp chớp mắt ấy cái là anh siêu luôn. Ha ha. Anh đâu biết đặc thù căn bệnh của mình là

càng hoạt động nhiều sẽ càng đẩy nhanh quá trình phát triển của khối u, làm cho bị ngất đột ngột. Mình thì không muốn ngất trước mặt anh thêm lần nào nữa. Không muốn anh lo lắng thêm lần nào nữa. Những giây phút đi cạnh anh thật hạnh phúc. Mình biết anh yêu mình. Mình cũng yêu anh nhiều quá rồi. Mình không muốn chết sớm. Mình muốn sống cùng anh cơ! Sao ông trời bắt công với mình vậy. Hu hu

- Ngày 14-2-2009 : Mình nghe bọn bạn kêu đi bán hoa hồng ngày này nên tự nhiên muốn thử. Hi. 4h mình đã lúi cuả anh ra chợ đầu mối rồi. Thế mà còn suýt nữa thì hết hoa đấy. Cuộc đời này có nhiều gã đại gái hơn mình tưởng. Nhờ vậy nên mình bán rất đắt hàng. Nhìn những đồng tiền tự mình kiếm được thật ý nghĩa. Lãi những 320k. Anh tự nhiên lúi ra bông hoa hồng to tướng, không biết thò được ở đâu tặng mình. Mình vui khôn tả. Chỉ mong anh nói thêm câu : “ làm bạn gái anh nhé”. Thế mà cái đồ ngốc đó im thin thít. Mình tức giận kêu anh lãng phí rồi bán luôn bông hoa đó đi cho bỏ ghét. Mình và anh còn gặp 1 chuyện bất bình nữa. Đưa bé bán vé số không bán được vé số còn bị 2 người nhà giàu xô ngã xước cả chân. Anh có ý cho cô bé đó số tiền này . Tiền này là tiền tự tay mình kiếm được. Cả hai đã thống nhất để đi chơi Bát Tràng rồi. Mình có cách khác giúp cô bé. Mình bí mật đưa cho cô bé đó địa chỉ nhà mình để xin làm người giúp việc. Khi này mình dẫn đi dặn lại bố mẹ rồi. Nếu có cô bé nào đến xin việc thì phải báo mình. Anh ghét bọn nhà giàu lắm. Có những lúc mình định nói rõ về bản thân mình nhưng lại sợ anh xa lánh. Mình đành vào hùa với anh rồi kết luận mình cũng là người nghèo.

- Ngày 16-2-2009 : Hôm nay là ngày xui xẻo nhất của mình. Mình và anh đi Bát Tràng thấy 1 con thiên thần đẹp ơi...là đẹp. Ông thợ bảo con thiên thần đó do 1 cậu đặt làm 1 con duy nhất và độc quyền nữa chứ. Thật bực mình, mình đang tính khi về nhà mình sẽ đặt ông ta làm 1 con khác như thế. Thế mà ông ta nói vậy ...làm mình mất hết hi vọng. Nếu chỉ có vậy thì cũng không xui lắm. Cái chính là lúc đang đi thì mình bị ngất đột ngột. Nghe bác sĩ nói là được khoảng 30p rồi. Mình năn nỉ ông bác sĩ già. Cuối cùng ông ta cũng đồng ý không nói thật bệnh tình của mình. Ông ấy thật tốt bụng. Hi hi. Anh nói có việc về sau không đưa mình về được. Mình không trách anh đâu vì anh đã không đưa mình về thì chắc có việc gấp lắm. Về đến nhà mama gọi điện báo cô bé bán vé số đã tìm đến nhà xin việc. Cô bé dễ thương ấy sẽ được bố mẹ thích lắm cho xem. Mình không làm tròn bổn phận của một người con... Không báo hiếu được cho họ thì mình phải tìm một người con khác cho họ chứ đúng không?

- Ngày 28-8-2009 : Mình gạ gãm mãi nhưng anh không chịu biểu diễn bóng rổ ỉnh xem. Cuối cùng phải dùng biện pháp mạnh mới chịu nghe lời. Hi. Mình thấy anh tập cũng như anh hai ý. Mình muốn anh chơi bóng rổ vì nó là ước mơ của anh. Mình muốn nói với anh là đừng bao giờ từ bỏ ước mơ. Dẫn đo lắm mình cũng đã quyết định chơi bóng cùng anh nhưng mình không vận động được nhiều. Mình chỉ tham gia để ... nhìn thấy anh thôi. Hi hi. Chiều tối đó anh về phòng mình nấu cơm. Chả may bố mẹ mình đến mà không báo trước. Mình nhanh trí nói như kiểu bố mẹ là chủ nhà. He. May mà bố mẹ hiểu ý nên không nói gì. Hên.

- Ngày 29-8-2009 : Mình nhờ 1 ngôi nhà dưới quê rồi mới anh về. Anh cứ tưởng là nhà mình thật. Đúng là con bò.

- Ngày 10-2-2010 :Hôm nay mình kêu anh ngày 14-2 đi bán hoa kiếm tiền chơi. Không hiểu vì sao mà anh lắc đầu nguây nguây. Quen anh hơn 1 năm rồi, mình cảm thấy càng ngày mình càng yêu anh hơn. Chính vì mình yêu anh nên mình mới không thể để anh yêu mình được. Mình đâu có tương lai. Cứ để riêng mình chịu nỗi đau này là đủ rồi. nếu anh nói yêu mình...mình sẽ... từ chối ngay mà không cần suy nghĩ.

- Ngày 14-2-2010 : Hôm nay vui mà buồn. Anh dẫn mình đi ăn chè nóng rồi tặng mình con thiên thần bữa đi Bát Tràng với 1 ít socola. Thì ra hôm đó anh ở lại để gặp người đặt làm con thiên thần này. Anh nói muốn mình làm bạn gái. Trối ơi! Không 1 ai có thể hiểu nỗi mình vui như thế nào đâu. Mình định hét toáng lên trong quán chè nóng đó. Chợt một giọng nói rất quen thuộc vang lên : “ O .Nhưng em có người yêu rồi “. Giọng nói đó chính là giọng mình. Nhưng xin thề nó không phải là lời nói từ đáy lòng mình. Mình thấy những tia tuyệt vọng trong con mắt anh phóng ra 1 cách đau khổ. Anh ơi! Anh có biết em còn đau khổ hơn anh gấp trăm ngàn lần khi phải dối lòng! Em yêu anh...Em yêu anh lắm mà...Em yêu anh hơn cả anh hai đó.

- Ngày 17-2-2010 : Tính đến hôm nay là tròn 3 hôm anh trốn tránh mình. Đó không phải cách hay đâu anh. Anh phải mạnh mẽ đương đầu với mọi khó khăn chứ. Mình quyết tâm đến tận phòng anh . Cuối cùng cũng gặp. Anh nói mai sẽ ỉnh biết câu trả lời. Mình hồi hộp quá. Nếu là dừng lại, coi như 2 kẻ xa lạ thì sẽ là hình phạt khắc nghiệt nhất với mình. Chẳng nhẽ cái hạnh phúc nhỏ nhoi là được đi cạnh anh mà ông trời cũng

định lấy mất đi.

- Ngày 18-2-2010 : Ai ăn chè không mình khao. Hi. Hôm nay mình rất vui. Anh chịu tiếp tục làm anh trai nuôi của mình rồi. Anh bảo không được thiên vị giữa người yêu và anh trai. Mình bảo người yêu phải hơn anh trai chứ. Chắc anh không hiểu. Anh là người mình yêu thì anh phải hơn anh hai chứ. Anh muốn gặp người yêu mình. Mình nghĩ ngay tới anh hai. Nhưng chắc sẽ phải đổi với anh hai cái gì thì anh mới chịu.

- Ngày 21-2-2010: Ồ. Đúng là trái đất tròn. Có những sự trùng hợp đến không tưởng. Người đặt làm con thiên thần đó thì ra là anh hai. Anh hai định làm tặng mình thẻ mà bị anh Tú hót tay trên. Không quan trọng. Cuối cùng nó cũng thuộc về tay mình rồi. Anh hai quen xưng hô “mày – tao” làm sứa nữa lộ tẩy. Mình biết ngay mà. Anh hai bắt mình qua Nhật gặp ông bác sĩ gì gì đó. Mình nói trước là chỉ qua 1 tuần thôi.

- Ngày 7-9-2010 : Có khi nào em nên dừng lại ... để cho anh rộng đường bước tiếp? Ừ ! Chắc phải chia tay thôi. Chia tay dù cho chúng ta chưa 1 lần chính thức yêu nha. Gắng gượng làm chi vì những cuộc điện thoại không còn đầy ắp tiếng cười ...vì khoảng cách đã đủ xa để chia rẽ hai người đứng ngược lối...Và vì những yêu thương không đủ để kết nối đôi tim vốn đang loạn nhịp. Tất cả đều là vì em không tốt. Vâng, em chỉ là một đoạn thẳng ngắn ngủi còn anh là cả một đường thẳng dài. Chúng ta chỉ cắt nhau 1 lần duy nhất rồi khoảng cách cứ thế mà tăng dần đến muôn trùng. Đã vậy , chẳng thà là hai đường thẳng song song. Không gặp...không yêu...không buồn biết đâu sẽ tốt hơn rất nhiều. Anh đã từng thử nhắm mắt để cảm nhận em để biết anh yêu em như thế nào chưa? Anh đã từng thử ngừng yêu em để hiểu cái cảm giác đâu khổ mà em sẽ phải chịu đựng chưa? Chưa đúng không anh? Chắc anh cũng không biết được vì sao em lại rời xa anh...vì em ghét bỏ anh...vì em đã có người yêu hay vì em yêu anh quá nhiều. Em vẫn là em thôi! Vẫn là cô bé muốn nhõng nhẽo bên anh cả ngày...vẫn là cô bé quan tâm anh từng giờ...vẫn là cô bé yêu anh trong đau khổ và thầm lặng. Mà em không đủ khả năng làm 1 người yêu tốt của anh thì thôi em buông tay cho anh bước đi. Anh hãy tìm 1 đường thẳng trùng, một người có thể cùng anh đi hết quãng đường đời. Nhưng anh ơi! Buông tay không có nghĩa là quay lưng đâu nhé! Không có nghĩa là chúng ta trở thành hai người xa lạ. Em sẽ luôn dõi theo từng bước chân của anh để biết được ... anh đang khóc... Ấy! anh đừng khóc. Anh khóc làm em không kim được lòng. Anh phải cười nhiều lên, cười nhiều như em đã từng cười đó. Đừng ngoảnh mặt lại...sẽ không bao giờ anh thấy được em đâu. Ngó quá! Em thấy anh vì anh luôn ở trong tim em mà. Em xin lỗi vì đã dành hết sự đau khổ với anh. Em xác định rồi. những ngày không có anh chắc chắn sẽ không còn là 24h nữa. Sẽ lạnh và dài lắm. Mà không sao đâu anh. Cũng không phải chịu đựng cái cảm giác này lâu đâu anh. Thiên đường ... cho em...

- Ngày 8-9-2010 : Mình quyết định rồi. Mình sẽ cùng anh đi chơi ở bến xe bus đó 1 ngày rồi mình sẽ quên anh mãi mãi. Cố lên.

- Ngày 11-9-2010 : Anh vẫn vậy. vẫn quan tâm mình mà. Mình đã vô tình làm tổn thương anh một lần nữa rồi. Mình bướng bỉnh không nghe lời: Không chịu về phòng cũng không chịu ăn chè nóng dù người đang run bần bật. Anh bức lắm. Bỏ về trong trời mưa. Anh không hiểu mình. À mà không phải. Chính mình không hiểu mình. Mình muốn được anh ôm chứ không phải là ăn chè hay đi về. Thế vậy mà không chịu nói. Bóng anh xa khuất thì mình cũng dầm mưa về. Không còn lạnh nữa...Mát...Nhưng để được cái cảm giác đó thì bây giờ mình đang nằm viện dài ngày. Hê ! Bắt đầu quên anh nào.

- Ngày 18-9-2010 : Anh chắc đang giận lắm đây. Một tuần không gọi điện, không nhắn tin...Giận đi anh, giận đi để chúng ta không còn gì của nhau nữa. Để anh không phải khóc khi em ra đi.

- Ngày 21-1-2011 : Những ngày thiếu vắng anh không dễ như mình vẫn nghĩ. Mình rất nhớ anh nhưng không thể ra bệnh viện. Ngay cả gọi cho anh cũng không được vì bố mẹ đã thu điện thoại. Hu hu. Chỉ còn cách biến những nỗi nhớ về anh thành câu chữ trong tập tiểu thuyết mình đang viết. Nhờ vậy mà đã hoàn thành rồi. Mai mình sẽ nộp bài dự thư này trên diễn đàn Zingh. Biết đâu lại xoắn được giải “ Cây bút trẻ” về nhỉ. Khó u đang lớn dần, mình cảm nhận được nó. Mình cảm thấy sợ hãi...sợ hãi thật sự.

- Ngày 14-2-2011 : một valentin buồn. Hôm nay chắc anh đang đi chơi cùng người yêu. Hi. Mình có cảm giác bị bỏ rơi...có cảm giác bị phản bội...Ôi

- Ngày 20-2-2011: Mình đã mua chuộc được anh hai. Anh hai hiểu mình nhất. Mai anh hai sẽ xấp đặt giúp mình ra ngoài gặp anh Tú. Nếu lịch học anh không thay đổi thì có thể gặp anh ở trường. Vui quá.

- Ngày 21-2-2011 : Anh hôm nay đẹp trai ghê. Hi. Mọi thứ về anh vẫn tốt. Vui rồi nha! Mình nói mình chia tay rồi thế mà anh không biết đường tỏ tình với mình. Anh ngốc ngốc ngốc. 15p ngắn ngủi cuối cùng cũng hết. Mình tự nhiên cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Cố gắng chờ đến lúc anh xa khuất mới gục ngã. Anh hai mặt xanh lè vội bế mình ra xe chở về bệnh viện. Sau vụ này chắc mình bị bố mẹ quản chặt lắm.
- Ngày 09-5-2011 : Mình nghe lén được bác sĩ bảo bố mẹ là mình không còn nhiều thời gian nữa. Họ giấu mình làm gì cơ chứ. Mình biết rõ hơn ai hết mà. Chính lúc này đây nét chữ mình cũng đâu còn đẹp. Cầm 1 đồ vật nặng với mình là điều không thể...
- Ngày 10-5-2011 : Mình rất vui. Bố mẹ bảo mình đã đoạt giải “ Cây bút trẻ” rồi. Còn hứa sẽ tổ chức tiệc inh nữa. Anh là người đầu tiên mình mời. Bạn bè xã giao thì nhiều lắm, còn thân thì không có mấy người. Mình đã không chơi với bọn nhà giàu từ lâu rồi. Nhưng có 1 số đứa là con của bạn bố mẹ mình, việc kinh doanh của gia đình có ảnh hưởng trực tiếp từ họ nên mình mời con bọn họ cho phải phép. Dù sao cũng đâu mất gì. Mình sẽ giới thiệu anh là người yêu. Mình không thể giữ trong lòng mãi được. Mai anh sẽ biết mình là con nhà giàu. Nhưng sẽ không biết được mình sắp chết. Vì mình dặn mọi người kĩ lắm lắm lắm rồi.
- Ngày 11-5-2011 : Mình mặc bộ cánh trắng do anh hai đặt. Anh hai kêu anh đặt độc quyền. Hic. Anh hai rảnh ghê í. Còn 1 vấn đề nữa cần được giải quyết...Chân mình yếu nên đi hơi khó. Mình lại không muốn bị sao trong buổi tiệc có mặt anh. Chắc mình phải nhờ Mai dìu giúp. À Mai là cô bé bán vé số đó. Giờ là em gái nuôi mình rồi. Thôi mình rửa tay gác...bút đây. Tí nữa buổi tiệc kết thúc thì mình sẽ viết tiếp...
- Ngày 15-5-2011 : Hay ghê. Mình bị mê man 4 ngày nay rồi. Nhiều lúc tỉnh mà không đi lại được. Đến nói vài câu còn cảm thấy mệt. Chả hiểu sao bây giờ tỉnh như sáo. Đi lại quanh phòng bệnh được rồi. Còn viết được cả nhật kí nữa. Chữ cũng đẹp hết như lúc bình thường vậy. Mình kể tiếp hôm đó nha! Hôm đó anh tới với vẻ mặt hoang mang. Mình nắm tay anh trấn an rồi đưa qua gặp bố mẹ. Mình giới thiệu là người yêu luôn. Mình kéo anh đi ra bục phát biểu. Định tuyên bố anh là người yêu mình. Nhưng đi ngang qua bọn con nhà giàu đó...Bọn nó kéo mình lại hỏi han. Làm mình không thoát được. Thế rồi điều mình lo sợ nhất cuối cùng cũng xảy ra: Con Uyên đã khinh rẻ anh. Mình chết lặng người không nói được gì. Anh nhìn mình bằng ánh mắt cười. Giá như anh nhìn mình thù hận mình sẽ nhẹ lòng hơn. Anh nói mình kêu anh đến như 1 trò hề...anh nói mình lừa dối anh suốt 3 năm qua...Không anh ơi! Đó không phải sự thật. Rất tiếc đó lại là sự thật. Một sự thật mà ai cũng có thể nhìn thấy dù mình hoàn toàn không có ý xấu. Giận mình như vậy mà anh vẫn tặng quà. Giờ nó đang ở trên tay mình đây. Nó chỉ là 1 con gấu bông nhỏ có thể mua ở bất cứ cửa hàng lưu niệm nào. Khác biệt ở chỗ khi ấn vào trái tim của nó thì mình nghe thấy anh nói: “ Cuộc đời dài như thế...chờ em một vài năm không thành vấn đề. I love you”. Anh đã nhét vào con gấu 1 cái máy ghi âm nhỏ rồi khâu lại. Những mũi khâu mang rõ phong cách ...con trai. Hi. Anh ơi! Em rất vui khi anh tặng món quà này cho em. Em không thể yêu cầu ở anh nhiều hơn thế. Bây giờ anh hãy tìm cho ...

Nét chữ riêng của em dừng lại ở đây. Em đã không kịp hoàn thành những dòng nhật kí cuối cùng. Tôi thấy dòng nhật kí của em nhòe đi vì những giọt nước mắt. Nước mắt của em ngày ấy và nước mắt của tôi ngày hôm nay đã cùng rơi xuống 1 trang nhật kí...

Một năm sau

- Cậu định không yêu nữa sao? Nó trên trời cũng không muốn cậu như thế này vì nó đau.
- Mình vừa xoay con thiên thần vừa lạ lùng hỏi tôi. Tôi cười. Những nụ cười tôi đã học được từ em:
- Cũng thế mà thôi! Những ngọn lửa tình chẳng thể nào thiêu đốt đi những kí ức buồn.
- Mình lắc đầu chịu thua:
- Cậu và nó hình như không phải người trần gian này. Mà đã có kết quả của Zing chưa?
- Sao cậu biết hay vậy. Chiều nay tôi mới nhận được điện thoại của hội đồng. Mai mới thông báo chính thức trên diễn đàn.
- Nếu không có kết quả thì sao cậu lại thúc gấp tôi gấp vậy.

Cậu ta vừa nhìn tôi vừa cười gian. Chắc cậu ta nghĩ rằng chỉ có những việc liên quan đến em mới làm tôi khấn trương thế. Cậu ta sai rồi. Ngoài em ra vẫn còn 1 người có thể khiến tôi như vậy. Đó là con thiên thần ướt cánh ngày 11-9.

- Ước mơ của Châu cũng đã được thực hiện rồi. Bữa tiệc hôm đó chỉ là tổ chức trước 1 năm thôi đúng không?

- Cảm ơn cậu. Đúng là cậu hiểu nó hơn tôi. Tôi chẳng thể nào nghĩ ra việc đó để mà làm. Nếu không có cậu chắc nó sẽ không bao giờ đạt được ước mơ đó.

Tôi làm vậy đã thấm thía gì so với những việc em đã làm cho tôi, so với những gì em hi sinh vì tôi. Giờ tôi đã thực sự tin rằng trên đời này có những thiên thần. Trong đầu tôi hiện lên 1 thiên thần đang nở nụ cười bên núm đồng tiền má trái. Đôi cánh nhũ xít đang vẫy vẫy để bay về nơi có ánh sáng huyền ảo. Em đến trần gian thức tỉnh tôi. Làm tôi sống vui vẻ hơn. Lấy lại cho tôi sự tự tin. Giúp tôi sống có ý nghĩa hơn. Và rồi cũng đến lúc em phải đi.

Tại sao em cứ phải giấu những nỗi buồn trong lòng? Tại sao em không nói cho tôi biết toàn bộ sự thật? Em ngốc lắm! Biết sự thật rồi tôi sẽ không xa lánh em đâu. Tôi cũng chẳng thương hại em đâu. Biết sự thật rồi tôi sẽ chỉ yêu em nhiều hơn thôi. Tôi sẽ cùng em vượt qua khó khăn. Biết đâu em sẽ qua khỏi. Nếu không tôi cũng có thể cùng em đi hết quãng đường ... dù cho nó có ngắn ngủi đến mấy. Chỉ có em âm thầm chịu đựng như vậy mới làm tôi buồn, tôi khóc.

Không chắc tôi sẽ lấy ai làm vợ nhưng chắc chắn tôi sẽ không thể yêu ai nhiều hơn em được... Lấy cuốn nhật ký từ trên giá sách, lòng tôi cảm thấy rộng mở hơn. Tôi mở nó nhẹ nhàng. Tôi mở nó ra làm gì? Chẳng phải tôi đã đọc thuộc lòng từng câu từng chữ trong các trang nhật ký rồi sao? Đơn giản tôi mở ra để thấy em trong đó. Giật mình tôi nhìn lại. Dòng cuối cùng em viết không phải dừng lại ở câu "Bây giờ anh hãy tìm cho..." nữa mà đã có thêm những chữ mới: "...mình 1 hạnh phúc riêng. Hãy gói em vào trong 1 góc nhỏ của trái tim anh. Em rất vui vì anh đã thực sự trưởng thành. Em sẽ còn vui hơn nữa nếu anh tìm thấy 1 ai đó thay em yêu anh."

Vội gấp cuốn nhật ký lại, tôi nhìn quanh căn phòng. Em đang ở đây... Em luôn dõi theo tôi thật. Mở lại cuốn sổ ra, nhẹ lau hai hàng nước mắt vô thức rơi. Những dòng nhật ký mới cũng theo đó mà tan biến hết. Thì ra những dòng nhật ký là ảo. Em là ảo. Cuộc sống này là ảo. Ngay cả con người tôi cũng là ảo. Đã là ảo sao tôi vẫn cảm thấy buồn, vẫn cảm thấy đau? Ngu ngốc không khi mà tôi muốn quay lại cái ngày tôi bị từ chối. Hụt hẫng, đau khổ nhưng ít ra tôi còn thảnh thơi có thể gặp em ở đâu đó. Bây giờ thì chỉ còn biết nhớ gọi tên em trong vô vọng. Chỉ biết trách mình đã không biết trân trọng những gì mình đang có. Đến khi mất rồi mới khóc lóc hối hận. Sao tôi lại có thể để những giận hờn nhỏ nhen cướp đi hạnh phúc cơ chứ.

Ngồi trên xe 27 nhìn các bạn sinh viên nhập học tôi mỉm cười. Trời đang mưa đấy! Tôi không nhìn những người bị mưa làm ướt mà cười đâu. Từ lâu lắm rồi tôi đã bỏ được cái sở thích không tốt đó. Thực ra tôi cười vì tôi nhìn về ngày này 4 năm về trước. Tại nơi đây em che ô cho cụ già để mình ướt cánh. Em có biết chiếc áo xanh tình nguyện em đã mặc được tôi giặt rồi gấp vào cẩn thận. Tôi đã không bao giờ dùng nó nữa kể từ lần đó. Tôi muốn em vẫn là 1 cái gì đó trên thế gian này. Giờ tôi đã ra trường... Tôi nghe em đi theo tiếng gọi của trái tim để quyết định đi theo con đường chơi bóng rổ chuyên nghiệp. Tôi tin quyết định đó là đúng.

Chắc sẽ có nhiều đồng đội thắc mắc vì sao hôm nay tôi nghỉ tập. Họ sẽ đưa ra hàng ngàn lý do nhưng chẳng thể đoán được tôi nghỉ tập chỉ để ngồi trên chiếc xe bus này cả ngày. Bác lái xe và anh thu vé ngạc nhiên lắm. Có thể họ đang nghĩ tôi điên. Cứ để họ nghĩ vậy đi. Đã 6h tối rồi. Cái giờ cao điểm của Hà Nội. Nhưng xe bus có vẻ ít người lên. Cũng đúng thôi. Mưa lạnh thế này họ ở nhà coi phim, chơi game chẳng thích hơn à?

- Anh... Anh có phải là Trần Lê Anh Tú – tuyển thủ bóng rổ của Việt Nam không?

Một cô gái la toáng lên làm 4 người khách còn lại trên xe quay ra nhìn:

- Phải rồi. Có gì không cậu ?

- Í ! Em và bọn bạn em hâm mộ anh lắm đó. Sáng nay em có thấy anh đi xe này. Phần vì vội, phần vì sợ không phải anh nên không dám hỏi. Làm em tiếc cả buổi. Hèn quá bây giờ lại gặp anh chính chiếc xe bus

ban sáng. Cũng có duyên anh ha.

- Chắc vậy. Từ sáng đến giờ mình đều ngồi trên chuyến xe bus này. Từ đầu bến đến cuối bến rồi lại ngược lại.

- Ô ! Ngoài sở thích ngắm người ta bị mưa ướt mà anh chia sẻ trên trang cá nhân thì hình như anh còn nhiều sở thích lạ nữa nhỉ?

- Không phải sở thích. Cậu có biết vào 1 ngày được phân công từ trước, các thiên thần sẽ xuống trần gian lấy nhựa sống không?

Cô gái ghéch mũi không hiểu:

- Thiên thần gì cơ ạ ?

Tôi không thêm để ý:

- Theo lịch thì ngày 11-9 là tới phiên thiên thần có núm đồng tiền má trái. Hôm nay trời lại mưa nữa nên thiên thần ấy sẽ ướt cánh và rơi xuống chiếc xe bus này như 4 năm về trước...

Hết

Truyện này của Ken Trên zing đó. Mình đọc thấy hay nên post ới người. Hãy tôn trọng tác giả bằng cách like nếu thấy hay. Và thì ghi rõ nguồn hoặc tên tác giả.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-than-uot-canh-mua>